

Giới thiệu Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha

Thể loại: ngược, ngôn tình...

Là câu chuyện kể về tình cảm của nữ chính dành cho nam chính, nhưng cô đối lại chỉ là đau lòng....ngược thân, ngược tâm

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thương tâm

" Choang "

Hàn Duật hất đổ mọi thứ trên bàn ăn . Hai mắt anh đỏ ngầu , trên trán nổi gân xanh , anh gào lên

- " Tô Nhược . Tôi nói cô út , cô nghe có hiểu không ? Không cần cô phải giả nhân giả nghĩa . Ut ! "

Tô Nhược khóc nức nở , nghẹn ngào nói

- " Duật , em không phải giả nhân giả nghĩa . Em là muốn nấu cơm cho anh , muốn chăm sóc anh "

Hàn Duật không đáp lại , anh lặng thinh nhìn cô , lúc sau cười lớn . Cái giọng cười ấy khiến trái tim của Tô Nhược không khỏi xót xa .

Tô Nhược đem lòng yêu thầm Hàn Duật . Rõ ràng lúc đầu chỉ muốn âm thầm theo dõi anh nhưng là khi Hàn Duật có bạn gái con người cô lại trở nên vô cùng ác độc .

Cô nhẫn tâm hãm hại người yêu của Hàn Duật . Khiến anh xảy ra tai nạn xe cô rồi lại làm như mình thành ân nhân cứu mạng khiến cho Hàn Phu Nhân vô cùng cảm kích , bà tổ chức hôn lễ cho hai người , coi cô như con gái mình duy chỉ có Hàn Duật là chán ghét , khinh thường sự giả tạo của cô . Nhưng Tô Nhược một mực cố chấp điên cuồng vì thứ tình yêu xa xỉ mà quên mất mình không còn cách nào có thể quay lại được nữa . Mãi mãi mắc giam trong sự điên cuồng của mình quên mất đi rằng Hàn Duật không hề yêu cô . Chẳng hề yêu cô !

Tô Nhược kìm nén sự đau lòng nhìn người mình yêu quan hệ với người phụ nữ khác . Là cô không có tư cách . Là cô không đủ địa vị trong cuộc sống của anh nên không có quyền yêu cầu Hàn Duật phải làm gì cả . Tô Nhược quay lưng rời đi thật nhanh . Vừa bước vào phòng của mình liền bật khóc nức nở . Tô Nhược cô không phải lần đầu trải qua cái thứ đau tê tâm như này nhưng mà chỉ là cô không sao chấp nhận nỗi đau này được .

- " Hàn Duật , em yêu anh nhiều đến như vậy mà tại sao anh không thể chấp nhận em ? "

Đêm tĩnh lặng . Tiếng khóc thương tâm của Tô Nhược rơi vào tai của Hàn Duật khiến anh dâng lên cổ chua xót mà ngay cả bản thân cũng không thể hiểu . Là càng hận cô sẽ càng để ý đến cô ? Hay là bởi yêu cô nên mới đau lòng đến vậy . Hàn Duật chưa từng không chấp nhận với chuyện gì cả nhưng giờ

đây lí do này khiến anh hoảng sợ . Anh vội vàng phủ nhận , nhắm mắt chìm vào giấc ngủ .

Hai căn phòng , người khóc kẻ làm ngơ . Người đau , kẻ phiền muộn . Cái thứ tình yêu hận đan xen này vẫn là không có hồi kết .

- " Duật . Hôm nay đã tròn 1 năm ngày cưới của chúng ta . "

Tô Nhựt vui vẻ nói với Hàn Duật . Anh đang quay lưng lại với cô , lạnh nhạt trả lời

- " Tôi không coi cô là vợ "

Tâm can của Tô Nhựt bị lời nói của Hàn Duật cửa vào . Cô nuốt nước mắt , cố nặn ra nụ cười

- " Anh muốn ăn món gì ? Em lập tức làm ! "

Hàn Duật liền không chịu nổi , anh cầm ly rượu trên tay ném về phía chỗ cô đứng . Ly rượu bị ném vào tường nhưng mảnh thủy tinh bay ra lại cửa vào mặt cô .

Tách ! Trên mặt Tô Nhựt xuất hiện vết xước dài , máu nhỏ giọt chảy xuống .

Hàn Duật đờ người , mắt nhìn xuống hai tay rồi lại nhìn lên khuôn mặt của Tô Nhựt . Tô Nhựt tuy đau nhưng vẫn cười tươi . Có sao ? Có sao cô lại cố chấp như vậy cơ chứ ? Chỉ cần buông tay thôi , tự buông tha cho bản thân là cô sẽ yên ổn . Nhưng Tô Nhựt không thể buông tha Hàn Duật . Cô không gặp anh sẽ vô cùng nhớ . Nhớ ặ tàn nhẫn , nhớ sự lạnh nhạt ấy . Có phải cô điên rồi hay không ?

Hàn Duật bước ra khỏi Hàn Gia , lên chiếc xe của mình và lao đi . Không hề quay đầu lại , không hề bận tâm đến người phía sau luôn dõi theo anh .

Hết Chương I

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lạnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hóa ra yêu anh cũng khiến anh ghê tởm như vậy

Không ai biết được , không ai hiểu được vì sao Tô Nhựt lại yêu Hàn Duật nhiều đến như vậy . Có lẽ ngay cả chính bản thân của Tô Nhựt nữa . Cô yêu anh đến mức không thể làm chủ bản thân . Yêu anh cố chấp , yêu anh điên cuồng như con thiêu thân lao vào lửa . Yêu hèn mọn , yêu bỏ đi cả tự trọng của bản thân . Nhưng rốt cuộc thứ cô nhận lại là sự lạnh lùng , chán ghét và khinh thường của Hàn Duật .

Tô Nhực từng nghĩ rằng , chỉ cần bạn gái của anh rời đi , anh sẽ yêu thương cô như cô ấy , cho dù cô là thể thân .

Tô Nhực cũng từng nghĩ rằng , chỉ cần ở bên anh ấy thôi là đủ rồi . Nhưng con người vốn rất tham lam mà Tô Nhực cũng như vậy . Ở bên anh ấy thì lại khao khát tình yêu của anh . Đứng cạnh bên anh lại muốn được nắm tay anh . Cứ như vậy , cuối cùng cô trở nên cố chấp và điên cuồng . Dùng mọi thủ đoạn để đạt được tình yêu của anh .

Tô Nhực từng nghĩ đến chuyện rời đi vì biết mình sẽ chẳng có kết cục tốt . Nhưng mà cô rời đi , cô lại lưu luyến hình bóng anh . Cô lưu luyến mọi thứ thuộc về Hàn Duật .

Tô Nhực uống một ngụm sữa ấm . Vị sữa rất ngọt nhưng lại không khiến sự cay đắng trong cô nguôi ngoai đi phần nào . Tô Nhực đặt cốc sữa xuống bàn kính , tiến lại gần phía cửa sổ . Bây giờ đang là mùa đông nên trời rất lạnh , lòng cô cũng vì vậy mà lạnh theo . Tô Nhực lấy máy điện thoại gọi cho Hàn Duật . Mặc dù biết anh sẽ rất lạnh nhạt nhưng cô muốn nghe thấy giọng nói của anh .

- " Alo , A Duật ? "

- " Cho hỏi cô là ai vậy ? "

Khi mà đầu dây bên kia vang lên là tiếng phụ nữ , cả người Tô Nhực cứng đờ lại . Cô run rẩy nói tiếp

- " Tôi là vợ của A Duật . Xin hỏi , anh ấy đâu rồi ? "

- " À ra là cô Tô Nhực , tôi là bạn học của Duật . Anh ấy đang trong WC , lát nữa tôi sẽ bảo anh ấy gọi lại cho cô nhé ? "

- " Thì ra là vậy , cảm ơn cô ! "

Tô Nhực tắt máy nhưng nỗi lo sợ của cô lại ngày càng lớn dần . Nét căng thẳng hiện lên rõ rệt trên khuôn mặt cô .

- " A Duật , anh về rồi sao ? "

Hàn Duật về tới Hàn Gia là lúc 11 giờ đêm , tuy rằng Tô Nhực đang ngủ nhưng khi nghe thấy tiếng bước chân của anh cô liền nhanh chóng tỉnh giấc .
Hàn Duật không nói gì . Anh coi cô như là không khí , mặc kệ cô hỏi gì cũng làm ngơ .

- " Anh đi làm về có mệt không A Duật ? "

- " Anh ăn tối chưa ? "

- " Đạo này rất nhiều việc bận sao ? "

- " Anh vừa đi tiếp khách phải không ? Trên người anh có mùi rượu . "

Tô Nhực cắn chặt môi , cô nuốt nước mắt , nghẹn ngào hỏi - " Anh có tình nhân đúng không ? Anh với cô ta qua lại bao lâu rồi hả ? " Choang ! Hàn Duật ném cốc nước trong tay mình xuống đất như muốn nói với Tô Nhực rằng cô đang chạm đến giới hạn của anh . - " Tô Nhực , cô là cái gì mà dám quàn tôi ? Hà ? "

Anh gầm lớn , tay bóp chặt cổ tay cô . Nước mắt Tô Nhực lúc này rơi xuống , rõ ràng trông rất đáng thương vậy mà rơi vào mặt của Hàn Duật lại khiến anh sinh ra sự chán ghét tột độ . Anh hất tay ra cô liền ngã xuống đất .

- " Cô còn khóc sao Tô Nhực ? Kết cục ngày hôm nay chẳng phải do cô tự tìm lấy sao ? Tôi từng ước mơ có một gia đình hạnh phúc , một người vợ , người con để tôi chăm sóc yêu thương nhưng Tô Nhực , tình yêu của cô làm tôi phát sợ , phát kinh lên được ! Cô chỉ vì yêu mà dám làm cả những việc xấu xa , giả tạo như vậy , cô thử nói xem , sao tôi có thể yêu cô được đây ? "

Hóa ra yêu anh cũng là sai lầm ?

Hóa ra yêu anh cũng khiến anh ghê tởm ?

Hàn Duật , có sao lại làm như vậy với em ?

- " Anh cũng có thể giả vờ yêu thương em mà ? Có thể nói " anh yêu em " mà ? Em rất muốn được nghe cho dù là lời nói dối . Hàn Duật , anh mau nói đi ! "

Nước mắt thấm đẫm khuôn mặt Tô Nhược nhưng cô vẫn cười lớn . Cười lớn như vậy nhưng tâm can đầm đìa máu ? Cười lớn như vậy nhưng nước mắt lại chảy dài ? Tô Nhược cô đau lòng như vậy ai thấu cho cô ?

Hết Chương Thứ Hai

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Li hôn

Tô Nhược khóc lớn rồi ngất đi . Thân thể cô gầy yếu nên Hàn Duật không cần dùng đến nhiều sức cũng có thể bế cô lên .

Lặng yên nhìn Tô Nhược ngủ , Hàn Duật có bao nhiêu khúc mắc muốn được giải đáp . Cô gái này vô cùng khó hiểu và bí ẩn . Quả thật , cô mưu mô , cô độc ác , quá ích kỉ . Chỉ vì muốn có anh mà sẵn sàng nhẫn tâm ra tay với người con gái anh yêu . Hàn Duật hận cô ! Hận cả tình yêu của cô ! Nhưng , Tô Nhược cũng rất đáng thương , một lòng một dạ yêu anh , yêu không màng điều gì , yêu anh không quan tâm đến cả danh dự và tự trọng của mình , yêu anh cho dù anh có hận thù , anh có chán ghét . Yêu anh mặc cho anh vô tâm . Tô Nhược là cô gái vừa đáng thương lại vừa đáng trách .

Hàn Duật đưa tay chỉnh lại chăn cho cô , người Tô Nhược khẽ động đậy . Hình như Tô Nhược gặp ác mộng , trán cô lấm tấm mồ hôi , cơ mặt hiện lên vẻ hoảng hốt . Hàn Duật đành ôm nhẹ cô vào lòng . Ấy vậy mà , anh có biết không ? Chỉ một hành động nhỏ nhắn ấy khiến Tô Nhược an tâm vô cùng , ngay cả trong giấc mơ cô cũng thấy ấm áp hiếm có .

Sáng hôm sau khi Tô Nhược tỉnh dậy thì Hàn Duật đã đi làm . Căn biệt thự rộng lớn này cuối cùng lại bị nổi cô đơn của cô bao trùm lên . Tô Nhược mệt mỏi bước xuống tầng , cô đảo mắt nhìn xung quanh và dừng lại ở bát cháo trắng trên bàn ăn . Tô Nhược ngạc nhiên , cô nhanh chóng tiến lại gần . Là Hàn Duật nấu cho cô sao ? Tô Nhược cười một nụ cười thật vui vẻ , cái nụ cười mà rất lâu nay cô còn có thể cười . Tô Nhược ăn từng thìa cháo trong hạnh phúc , quả thật cháo trắng không có hương vị gì đặc biệt nhưng lại là do anh nấu nên cô thấy vô cùng ngọt ngào .

Hôm nay Hàn Duật tan làm sớm hơn bình thường . Mới 6 giờ chiều anh đã trở về Hàn Gia

- " Duật , hôm nay có chuyện gì sao mà anh về sớm vậy ? "

Trước sự ngạc nhiên này của Tô Nhược , anh chỉ cười mỉm mà xoa đầu cô

- " Về sớm đưa em đi ăn tối có được không ? "

- " Được được được "

Tô Nhược nhanh chóng gạt đầu , cười tươi nói

- " Vậy em đi thay đồ nhé "

Hàn Duật " ừm " một tiếng rồi hôn lên trán cô khiến cho Tô Nhược ngại ngùng đỏ mặt đẩy anh ra .

Hàn Duật chọn một không gian ngoài trời nhưng không kém phần lãng mạn .

Anh cắt miếng bò bít tết thành những miếng nhỏ để vào đĩa của Tô Nhược .

- " Em đâu phải trẻ con đâu Duật "

Hàn Duật không đáp , anh lặng yên nhìn cô ăn . Ôn nhu , ấm áp , dịu dàng , đó là con người của Hàn Duật bây giờ . Anh thay đổi nhanh như vậy làm cho cô thích ứng không kịp . Một buổi tối ấm áp và lãng mạn này quả thật cả đời Tô Nhược cô cũng không quên .

- " Tô Nhược "

Khi vừa trở về Hàn Gia . Thái độ của Hàn Duật lại thay đổi chóng mặt . Không còn ôn nhu dịu dàng mà thay vào đó là lạnh nhạt và xa cách

Tô Nhược có chút hoảng sợ hỏi anh

- " Sao vậy ? "

- " Kí vào đơn li hôn đi "

Anh vừa nói vừa đưa đơn li hôn ra trước mặt cô .

- " Tôi đã đối xử dịu dàng như vậy là cố ý muốn bỏ qua cho em tất cả những sai lầm và hận thù . Nhưng yêu em , bên cạnh em thật sự tôi không làm được . Cầu xin em , hãy chấm dứt mọi chuyện đi "

Tô Nhược đau lòng , đau thấu tận tâm can , cô cảm thấy khó thở vô cùng giống như có ai đang vò nát trái tim .

- " Em chỉ muốn có một danh phận ở bên anh và yêu anh , nhưng chỉ như vậy anh cũng không muốn . Vậy được , em sẽ kí "

Hết Chương III

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Rời đi

Tô Nhược kí tên mình lên đơn li hôn . Lúc này cô vô cùng dứt khoát vì cô đã hạ quyết tâm . Nhưng khi thu tay lại , nước mắt cô lại rơi xuống . Tô Nhược ngồi thụp xuống , trước mắt người mình yêu , cô tháo gỡ tất cả sự mãnh mẽ mà khóc . Tô Nhược khóc như một đứa trẻ , khóc cho vui đi , khóc cho nhẹ lòng , khóc cho tình yêu đơn phương của mình , khóc cho tất cả những gì cô đã làm .

Hân Duật nhìn người con gái mình mang hận thù đang khóc không hiểu sao nảy sinh ra sự thương cảm . Vì dù gì cô cũng là con gái , vì dù gì cô cũng yêu anh . Nhưng giữa Tô Nhược và Hân Duật lại có vô vàn khoảng cách ngăn cản khiến mãi mãi hai người như thêi đường thẳng song song , không có cách nào đến được với nhau .

Đêm hôm đó , hai con người mang hai nỗi muộn phiền mà thẫn thờ , mà mệt mỏi .

Sáng hôm sau , bình minh lên từ rất sớm .

Hàn Duật cầm cốc cà phê bước xuống sảnh đã nhìn thấy Tô Nhược kéo vali rời đi .

- " Tô Nhược "

Hàn Duật vội vàng gọi . Lúc này anh vô cùng sợ , một nỗi sợ vô hình bỗng nhiên bao trùm anh .

Tô Nhược quay đầu lại , khó hiểu nhìn anh . Khuôn mặt Tô Nhược hiện rõ sự mệt mỏi , tiêu tụy sau một đêm dài .

- " Dạ ? Có chuyện gì sao ? "

Hàn Duật hơi bối rối . Anh tiến lại gần phía cô , ngắm nhìn cô thật kỹ nhưng lại không nói gì .

Tô Nhược ngại ngùng trốn tránh , vội vàng cúi mặt đi . Cô không muốn một lần nữa rơi vào lưới tình này , cũng không muốn không có cách nào thoát ra , rơi vào vạ kiếp bất phục .

- " Nếu không có gì , em xin phép "

Hàn Duật nhang chóng ngăn cô lại , nắm lấy cổ tay cô

- " Hay là em cứ ở đây đi , căn biệt thự này dành cho em , li hôn rồi tôi cũng sẽ chia nửa tài sản cho em "

Em cứ ở đây đi Tô Nhược , ở trong tầm mắt của tôi là được .

Tô Nhược gạt tay anh ra , cô mỉm cười nói

- " Cảm ơn anh nhưng em thật sự không cần "

- " Vậy em sẽ ở đâu ? "

Hàn Duật biết ba mẹ cô đều đã mất , nhà cũng bị ngân hàng thu lại .

- " Em tự lo được cho bản thân "

- " Em ở lại đây đi "

Giọng của Hàn Duật lúc này có sao lại ảm áp lại lo lắng cho cô đến thế ?

Hai vai Tô Nhược khẽ run rẩy , khoé mắt cô nóng lên , Tô Nhược ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Duật nói

- " Tại sao hả Hàn Duật ? "

Hàn Duật khó hiểu nhìn cô .

- " Anh không hiểu , anh chỉ muốn tốt cho em ... "

Hàn Duật chưa nói hết câu , Tô Nhược đã nhanh chóng cắt đứt lời anh

- " Tại sao còn lo lắng cho em ? Tại sao muốn tốt cho em ? Chẳng phải anh chán ghét em lắm sao ? Anh muốn đuổi em cút khỏi mắt anh cơ mà ? Muốn kết cục của ngày hôm nay , muốn em rời đi , anh rất muốn thế đúng không ? "

Tô Nhược vừa nói vừa khóc . Giọng nói thê lương , tội nghiệp đến nỗi Hàn Duật nhận ra mình thật độc ác . Anh ép cô đến tận ngày hôm nay cơ mà ? Chính anh đuổi cô đi tại sao bây giờ lại giữ lại ?

- " Tại sao hả Hàn Duật ? Đến lúc em đã hạ quyết tâm buông tay anh còn cho em hy vọng ? "

Hàn Duật đưa chai nước cho Tô Nhược , anh nhẹ nhàng hỏi

- " Em bình tĩnh được chưa ? "

Tô Nhược gạt đầu , lấy chai nước từ anh rồi nói

- " Hàn Duật , đến đây được rồi . Sau này anh phải sống tốt . Xin lỗi anh trong suốt thời gian qua "

Nói rồi cô nhanh chóng kéo vali đi , không để Hàn Duật có cơ hội , không để lại tất cả vương vấn .

Hàn Duật nhìn theo bóng dáng nhỏ của Tô Nhược , bỗng nhiên cảm thấy sự mất mát to lớn , sự cô đơn lạ thường .

Hết Chương IV

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tô Nhực của những tháng ngày sau quả thực thay đổi, không phải một con người chỉ biết yêu, chỉ biết thương hay chỉ biết chờ đợi. Cô quyết định trở nên mạnh mẽ hơn, độc lập hơn và tìm cho mình hạnh phúc của riêng mình, hạnh phúc mà theo duyên đến với cô chứ cô không cần đành giật, bon chen.

Tô Nhực chuyển đến thành phố C. Đây không phải một thành thị quá đông đúc và tấp nập nhưng vẫn giữ cho mình nét riêng biệt, thú vị. Cô rút hết tất cả tiền tiết kiệm để thuê một căn hộ ở chung cư bình dân và để chi tiêu cho những ngày tới.

Sau đó cô đi xin việc tại tập đoàn Thương Vĩ, cuộc sống Tô Nhực ngày càng ổn định hơn, thêm bạn bè, thêm công việc khiến cô dần quên đi Hàn Duật.

Tô Nhực có sức cuốn hút cáng đàn ông không hề nhỏ. Mới vào làm nửa tháng thôi mà đã gần chục người theo đuổi nhưng nhân viên nữ ở đây đa phần là có gia đình nên lại vô cùng thích thú ghép cặp Tô Nhực với từng người.

Người theo đuổi Tô Nhực dai dẳng nhất có lẽ là Lăng Nghị. Anh ta nhỏ hơn cô một tuổi, xin việc cùng ngày với cô, và đương nhiên là thích cô ngay từ hôm đó.

Lăng Nghị tuy trẻ tuổi nhưng cách thể hiện tình cảm lại nghiêm túc. Anh thích cô là thích cô! Thích một cách công khai, vậy mà Tô Nhực đây cũng chỉ coi như cậu bạn, cậu em trai mà thôi. Không hiểu sao, cậu ta tốt thật, rất tốt mà cô lại không chút mảy may một tí tình cảm, có thể là cảm động thôi nhưng mà vạn lần cảm động lại không bằng một lần rung động. Tô Nhực đối xử với cậu ta không quá lạnh lùng nhưng lại giữ khoảng cách chỉ vì Lăng Nghị làm cô nhớ đến trước đây cô đã từng theo đuổi Hàn Duật như thế nào, quả thật đơn phương vô cùng đau khổ.

- " Alo, chị Nhực Nhực phải không ? "

Tô Nhực vừa tỉnh dậy đã nhận cuộc gọi từ Lăng Nghị

- " Ủa chị đây, có chuyện gì ? "

- " Em có thể mời chị đi xem phim và đi ăn trưa không ạ ? Dù sao hôm nay là cuối tuần, không biết chị có bận không ? "

Hm, hôm nay là chủ nhật, ở nhà cô cũng không có gì làm chi bằng đi chơi cho khuấy khoả vì thế Tô Nhực nhanh chóng đồng ý với Lăng Nghị và hẹn 20 phút nữa sẽ đến nơi.

Dập máy , Tô Nhược liền đi chuẩn bị .

Hết Chương V

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tô Nhược nhàm chán xem phim , tuy rằng thể này là không đúng nhưng thật sự cô không thích những nơi đông đúc và đi cùng người không thân thiết . Đáng ra Tô Nhược nên từ chối Lăng Nghị , đánh ra cô cũng không nên gieo hy vọng cho anh .

Kết thúc bộ phim , Lăng Nghị có mời Tô Nhược đi ăn tối nhưng cô lịch sự từ chối rồi sau đó đi bộ về . Lăng Nghị đứng nhìn Tô Nhược cứ thế từng bước xa dần mà giống như cô bước ra cả thế giới của anh vậy .

Tô Nhược vừa đến cổng chung cư thì đèn xe oto đỗ đối diện cô bật sáng , kèm theo là tiếng còi xe , cô khó hiểu , chậm rãi đi tới .

Người trong xe hạ cửa kính xuống , cười mỉm nhìn cô

- " Lâu rồi không gặp em , Nhược "

- " Dĩ Khâm? "

Cô và Lăng Dĩ Khâm chọn một quán cafe gần nhà cô để hàn huyên . Lăng Dĩ Khâm là bạn cấp ba của Tô Nhược , hồi còn đi học Tô Nhược rất thích anh , lúc nào cũng lẻo đẻo theo anh , nhưng mà Lăng Dĩ Khâm lúc đó coi cô là bạn thân thôi . Có lẽ Tô Nhược thích ai thì người đó cũng không thích lại cho dù cô có cố gắng đi chăng nữa ?

- " Haha , mỗi lần nhớ lại mình δε không thể nhịn cười được đáng vẻ của cậu lúc lí nhí tỏ tình với tớ , ôi Nhược của tôi thật đáng yêu "

Lăng Dĩ Khâm đưa tay bẹo má Tô Nhược , đây là thói quen rồi , cả hai người đều thấy hành động này quá đối bình thường chỉ duy nhất rơi vào mắt người thứ ba nó lại vô cùng khó chịu .

- " Dĩ Khâm , đây là kỉ niệm tớ đang muốn quên đi đấy , đừng có khui nó ra nữa đi "

- " Thôi được không trêu nữa . Dạo này cậu thế nào ? Với Hàn Duật như nào rồi ? "

Vì Lăng Dĩ Khâm vô cùng thân thiết với Tô Nhược nên đương nhiên chuyện cô yêu sâu đậm Hàn Duật anh phải biết , chuyện cô hại bạn gái Hàn Duật anh cũng biết . Chỉ là Lăng Dĩ Khâm không nở trách cô.

Tô Nhược đặt cốc cafe xuống , thở dài một tiếng

- " Bọn tớ li hôn rồi. Tớ cũng chuyển đến đây sống , cố gắng như thế nào anh ấy cũng không đáp lại tình cảm của tớ , tốt nhất vẫn là nên buông bỏ "

- " Haiz , tình yêu đúng là rượu , biết uống vào sẽ say nhưng không nhận được đắm chìm trong đó. "

Hai người im lặng , mỗi lần nhắc đến Hàn Duật , trái tim Tô Nhược đều trùng xuống . Lăng Dĩ Khâm tắc lưỡi , anh đứng dậy nói

- " Thôi , trời lạnh rồi để tớ đưa cậu về nhà "

- " Nhược này . "

Tô Nhược vừa quay lưng định bước vào sảnh chung cư thì Lăng Dĩ Khâm gấp gấp gọi cô

- " Dạ ? "

- " Mà thôi , không có gì , chỉ là muốn nghe cậu dạ "

Tô Nhược cười nhìn anh , từ dạ này từ hồi cấp ba đã thành thói quen của cô khi đáp anh vì Lăng Dĩ Khâm thích nghe cô dạ. Dĩ Khâm nói cô đáng yêu nhất là nói dạ .

- " Thôi mình về đây , bye "

- " Ừm Bye bye "

Lăng Dĩ Khâm nhìn bóng cô khuất hẳn mới bước đi ra về . Nhược ngốc nghếch, cậu chẳng bao giờ biết mình đã thích cậu nhiều như nào , thích cho đến tận bây giờ .

Tô Nhực vừa đứng trước cửa căn hộ của mình thì một giọng nói tức giận pha chút lạnh lùng vang lên

- " Tô Nhực , cô đi đâu giờ mới về hả ? "

Tô Nhực giật mình đánh rơi chìa khoá , giọng nói quen thuộc này phải chăng là , là Hàn Duật?

Hết Chương VI

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lạnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Gặp lại Hàn Duật ở đây là một diễn cảnh có lẽ cả đời này Tô Nhực chẳng bao giờ nghĩ tới , bởi vốn , hai người đã buông tha cho nhau

- " Có chuyện gì sao ? "

Cô lấy lại bình tĩnh , nhẹ nhàng hỏi anh

- " Hàn Tổng rảnh rồi đến tìm tôi như thế này chắc hẳn có chuyện gì nghiêm trọng lắm "

Tô Nhực không có ý định mở cửa nhà như là tỏ thái độ không muốn mời anh vào nhà . Hàn Duật nhìn Tô Nhực hừ lạnh , gan của cô ngày càng lớn .

- " Không có chuyện gì , tôi chỉ muốn mời em đi ăn đêm và tán gẫu "

Lại đi nữa sao , Tô Nhực thở dài , hôm nay cô mệt lắm rồi , vậy nên cô khéo léo từ chối

- " Hôm nay tôi không khoẻ , mai còn phải đi làm , anh có thể hẹn hôm khác được không? "

Hàn Duật lạnh lùng liếc cô ra về cảnh báo , cô có thể đi xem phim , đi uống nước với hai người đàn ông mà ngang nhiên từ chối anh sao ?! Nghĩ gì cơ chứ !

Gác lại suy nghĩ của mình , Hàn Duật một tay cầm cổ tay mà lôi kéo Tô Nhực đi mặc cho sự phản đối của cô .

Thử nói xem , bị ép đi ăn như này làm sao Tô Nhựt cô có thể ăn ngon miệng. Mặt Tô Nhựt vẫn hằm hằm tỏ vẻ khó chịu mặc cho vị tổng tài kia ra sức lấy lòng cô bằng cách gắp cô các món ngon . Tô Nhựt không ăn chỉ uống bia khiến Hàn Duật cũng không vui , anh chép miệng , bực bội hỏi

- " Tô Nhựt , cô khó chịu cái gì chứ ?

- " Anh còn hỏi sao . Anh ức hiếp tôi như này vui lắm à ? Anh chán ghét tôi , nói đuổi là đuổi ,cút là cút anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi không ? Giờ anh lại muốn tìm tôi làm phiền thì làm phiền , muốn vui vẻ với anh là phải vui vẻ , tôi đâu phải con rối của anh ! "

Giọng điệu của Tô Nhựt vô cùng ầm ứ và bất mãn , mặt cô cũng đỏ lên , cô hơi ngà ngà say . Hàn Duật chạnh lòng nghe Tô Nhựt trách móc , trái tim bỗng run lên khe khẽ . Anh đứng dậy thanh toán tiền , rồi bế bổng cô tiến về phía xe của mình .

Tô Nhựt quả thật rất mệt , cô đã ngủ gục trong vòng tay anh , bộ dạng không khác gì chú mèo nhỏ khiến người ta muốn yêu thương chăm sóc . Hàn Duật cười khẽ

- " Tô Nhựt đúng là đồ ngốc , đồ ngốc cần được bảo vệ mà người bảo vệ em cũng chỉ có thể là tôi "

Hết Chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lành Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Khi Tô Nhựt tỉnh lại vào một buổi sáng trời đầy âm u , cô giật mình hốt hoảng khi biết mình nằm trong phòng ngủ chính của Hàn Gia . Chẳng lẽ , chẳng lẽ hôm qua Hàn Duật đưa cô về đây ? Tô Nhựt vội vàng lật chăn nhìn quần áo mình mặc là bộ đồ tối hôm qua , cô mới nhẹ nhàng thở phào .

Tô Nhựt nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi bước xuống đại sảnh và muốn rời khỏi Hàn Gia.

Khi cô đi qua phòng ăn , liền bị Hàn Duật gọi lại với giọng không vui

- " Tô Nhựt , mới sáng sớm em đã muốn đi đâu ? "

Tô Nhựt theo bản năng sợ hãi mà nuốt nước bọt , quay đầu lại trả lời

- " Tôi muốn đi về "

Hàn Duật hạ mặt xuống , gấp lại tờ báo , anh từ tốn nói nhưng như một mệnh lệnh

- " Ở đây ăn sáng , tôi đã xin nghỉ cho em rồi "

- " Anh có quyền gì ? "

Hàn Duật vừa dứt lời , Tô Nhượng đã tức giận nói . Rõ ràng cuộc sống hai người đã phân chia , tại sao anh cứ muốn xâm phạm vào thế giới của cô , tại sao cứ thích làm phiền cô như vậy ?

- " Em vừa nói gì ? "

Hàn Duật không vui hỏi Tô Nhượng , nhưng cô không trả lời anh . Hàn Duật thở dài nhìn Tô Nhượng , kéo cô lại bàn ăn sáng , nhưng Tô Nhượng lại mạnh mẽ , lấy tất cả sức lực mà hất tay anh ra

- " Tôi hỏi anh có quyền gì? Tôi với anh là hai người xa lạ , có chăng là vợ chồng cũ , nhưng cũ là cũ rồi , anh không có tư cách tham gia vào chuyện của tôi "

Hàn Duật giận dữ , anh đập bàn , đứng dậy trừng mắt nhìn cô , đôi mắt như muốn ra lệnh cô không được nói nữa , nếu không anh không biết mình sẽ mất kiểm soát như thế nào .

Nhưng , Tô Nhượng quật cường như vậy , cô nào có chịu nghe. Cô nuốt nước mắt vào trong , gằn từng chữ

- " Anh thử nghĩ xem? Anh nghĩ xem , ai là người muốn li hôn ? Ai là người ép tôi kí đơn ? Ai là người chán ghét tôi ? Ai là người muốn chấm dứt cuộc hôn nhân đây vô vị này ? Là anh ! Là anh muốn ! Lúc tôi toàn tâm toàn ý ở bên anh , anh có trân trọng tôi ? Lúc tôi một mực yêu anh , anh có thêm đoái hoài đến ? Bây giờ tôi giải thoát cho anh , anh lại làm phiền tôi , anh có thấy mình mâu thuẫn không? Anh đã từng nói với tôi không cần tôi giả nhân giả nghĩa , vậy tôi cũng thế , không cần anh giả nhân giả nghĩa quan tâm ! Cảm ơn ! "

Dứt lời , Tô Nhượng quay lưng rời đi nhưng vừa ra đến cửa , cô lại bị một lực rất mạnh kéo lại đến nỗi ngã ra phía sau .

- " Đúng , Tô Nhượng em nói đúng , tôi không biết trân trọng em , tôi không biết yêu thương em giờ bù đắp cũng vô ích , nhưng Tô Nhượng , nếu em không độc ác đến nỗi giết người vô tội , em sẽ không bị tôi ghét bỏ đến vậy "

Hốc mắt Tô Nhượng cứ nóng dần , cô ngã ngồi xuống sàn nhưng lại không có ý định đứng dậy , cô cứ ngồi đó , nước mắt rơi xuống lã chã , môi nhếch lên đường cong mà cười bi thảm

- " Đúng tôi độc ác , tôi ích kỉ , nhưng anh có bao giờ hiểu thế nào là con giun xéo mãi cũng quăn không? "

Tô Nhực không nhớ mình rời khỏi đó lúc nào , cô chỉ biết giờ cô lững thững đi trên phố , đôi mắt vô hồn cạn kiệt sức sống khiến người ta thương cảm vô cùng .

- " Nhực "

Tô Nhực như hoàn hồn , cô ngẩng đầu lên tìm chủ nhân giọng nói . Là Lăng Dĩ Khâm .

- " A Khâm à "

- " Cậu sao vậy Nhực "

Lăng Dĩ Khâm vừa dứt lời , Tô Nhực lao vào lòng cậu mà oà khóc nức nở như đứa con nít . Lăng Dĩ Khâm vô cùng ngạc nhiên , anh bối rối an ủi cô và nhẹ nhàng xoa lưng cho Tô Nhực .

Phải mất một lúc Tô Nhực mới bình tĩnh và nín khóc . Cô chậm rãi kể lại cho Lăng Dĩ Khâm nghe , nghe xong anh vô cùng tức giận , hùng hổ xắn tay áo , đứng dậy đòi tìm Hàn Duật

- " Để tớ đi tìm tên Hàn Duật đó trả thù cho cậu , ai để Nhực của tớ ảm ức tớ đều không tha cho đâu "

Tô Nhực có chút buồn cười , cô cười mỉm kéo tay Lăng Dĩ Khâm

Lăng Dĩ Khâm chẹp miệng nhìn cô , sau đó lấy tay véo cái má của Tô Nhực

- " Sau này nhé , tớ sẽ không để cho ai làm Nhực ảm ức cả , sẽ bảo vệ cậu mãi thôi , nhưng cậu không được giữ trong lòng nghe chưa ? "

Lăng Dĩ Khâm vừa nói xong , Tô Nhực đã kiễng chân , vòng tay ôm lấy cổ của anh , cô nhìn anh không chớp mắt , thật kiên định nói

- " Mình cưới nhau đi A Khâm ! "

Hết Chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

- " Dĩ Khâm , mình kết hôn đi "

Lăng Dĩ Khâm bất động vài giây , Tô Nhựt đang cầu hôn anh sao , cô muốn kết hôn cùng anh sao ? Người con gái anh yêu thầm hôm nay nói những lời lẽ này trước mắt Lăng Dĩ Khâm khiến cho anh nhất thời chấn động

- " Nhựt , cậu nghiêm túc chứ ? Cậu vừa li hôn không được bao lâu mà "

- " Nhưng mà Dĩ Khâm à , mình thực sự muốn cắt đứt anh ấy , mình không muốn động lòng nữa , cậu giúp mình được không ? Cậu nói là sẽ giúp mình vậy mà chuyện này cũng không thể ư ? "

Tô Nhựt , em thật sự có để suy nghĩ tâm trạng của đối phương vào trong lòng không ? Em tùy tiện mang chuyện cả đời chỉ để quên đi chồng cũ ? Em ích kỉ đến nỗi chỉ mong mình hạnh phúc sao ?

Tâm trạng của Lăng Dĩ Khâm trùng xuống , anh xoa đầu cô thật khẽ , cười khẽ che đi sự đau xót trong mắt

- " Kết hôn là chuyện cả đời , cậu suy nghĩ một chút đi , đừng trẻ con nữa , được không ? "

Tô Nhựt gạt đầu thờ dài , cô buông tay đang ôm Lăng Dĩ Khâm khiến anh có thêm sự mất mát

- " Thôi được rồi. Nghe lời cậu một lần "

Lăng Dĩ Khâm ngồi trong phòng giám đốc của tập đoàn Thịnh Vương , tay anh rút ra một điếu thuốc , không biết nghĩ gì nhưng khi đặt tới miệng lại không muốn hút . Tâm trạng của chính mình còn không thể đoán ra khiến Lăng Dĩ Khâm bực tức , anh vung tay vứt điếu thuốc đồng thời hất đẩy tất cả văn kiện trên bàn xuống đất .

- " Nhựt Nhựt "

Mà Tô Nhựt đang ở nhà liền bị hất xì một cái , cô đưa tay xoa xoa mũi , ôm hộp mì trong tay , vừa ăn vừa thổi cho nguội .

Tô Nhựt chỉ mới ăn có hai miếng , liền bị chuông điện thoại làm phiền

- " Nhựt Nhựt "

Tô Nhựt chưa kịp chào , đối phương đã nhanh chóng lên tiếng

- " A Khâm ? "

- " Được , tớ đồng ý "

Tô Nhực ngậy ngốc hỏi lại một câu

- " Đồng ý cái gì cơ "

- " Đồng ý kết hôn với cậu , mai tớ sẽ qua đưa cậu đi đăng kí và chọn váy . Hôm nay ngủ sớm đi "

- " Này ! ... "

Cô chưa kịp nói hết câu ,Lăng Dĩ Khâm đã nhanh chóng cúp máy .

Chẳng phải tên này nói cô suy nghĩ thêm sao ? Thế mà cuối cùng lại trở thành người vội vàng muốn kết hôn . Đàn ông đúng là khó hiểu .

Chiều hôm sau , lúc Tô Nhực tan làm , cô vừa xuống đến cổng công ti thì chiếc xe Ferrari của Lăng Dĩ Khâm đã " trang nghiêm " đứng đó đợi cô . Đồng nghiệp xung quanh Tô Nhực đều ngạc nhiên , xì xào bàn tán nhưng đa phần đều là ngưỡng mộ chúc mừng cô

- " Ai da , Tiểu Tô quả là lợi hại , có một cậu bạn trai vừa giàu có vừa phong độ , thật có phúc "

- " Nhực Nhực này , cô có bạn trai đẹp như vậy mà không nói với chị em một câu , không thể không trách được "

Tô Nhực khó xử , không biết lên tiếng như thế nào thì Lăng Dĩ Khâm đã bước tới bên cạnh , một tay vòng qua eo , ôm lấy cô , còn thật mật nói không lớn , không nhỏ vậy mà đủ mọi người nghe thấy

- " Vị hôn thê của anh , sao hôm nay lại tan muộn như vậy , biết anh đợi em lâu lắm không ? "

Mọi người đồng loạt " ồ " lớn khiến Tô Nhực đỏ mặt , đỏ tai không biết chui xuống lỗ nào để trốn .

Haiz , Lăng Dĩ Khâm , cậu hại mình chết vì xấu hổ rồi !!

Hết Chương

Chương 10

Lăng Dĩ Khâm đưa cô đi đến rất nhiều tiệm váy cưới có tiếng ở thành phố khiến cho Tô Nhựt có chút hồi hộp, căn bản trước kia Hàn Duật chưa từng làm vậy với cô, nghĩ đến Hàn Duật, đáy mắt cô thoáng hiện ra vẻ đau xót.

Hai người chọn váy cưới và nhẫn cưới đã là hơn 10 giờ tối, lúc này Lăng Dĩ Khâm vừa lái xe, vừa hỏi Tô Nhựt

- "Nhà cậu có thức ăn không? Nấu sẵn càng tốt."

- "Không có, nhưng mình có thể nấu "

Lăng Dĩ Khâm hài lòng gật đầu, cười khẽ

- "Vậy khỏi ra nhà hàng, cậu nấu cho mình ăn "

- "Hả? "

Trước sự ngạc nhiên của Tô Nhựt, Lăng Dĩ Khâm chỉ bình thản nói

- "Coi như là tớ xem tay nghề nấu nướng của vợ mình một chút "

Bất giác vì câu nói này mà Tô Nhựt vì xấu hổ mà mặt cô đỏ ửng.

Trong lúc Tô Nhựt đang nấu nướng, Lăng Dĩ Khâm xem tivi, lúc này hai người giống như đôi vợ chồng son, không gian vừa ấm áp lại có chút lãng mạn đan xen. Tô Nhựt thấy một mình mình làm thì không thể xong sớm, liền lớn tiếng gọi anh

- "Dĩ Khâm, mau chóng vào rửa rau "

Lăng Dĩ Khâm quay sang nhìn cô, khuôn mặt rõ ràng bất mãn

- "Nhựt Nhựt à, chưa cưới mà cậu đã muốn bóc lột sức lao động của mình sao "

Tô Nhựt đen mặt, gì đây? Anh giờ trò quái quỷ gì không biết. Tô Nhựt lạnh giọng quát

- "Này! Cậu bóc lột mình thì có! Nửa đêm nửa hôm vẫn bắt mình nấu cho ăn mà giúp mình một chút cũng không được sao!! "

Lăng Dĩ Khâm nhìn cô tức giận, khoé môi khẽ nhếch lên cười, anh đứng dậy lại gần Tô Nhựt, cúi đầu xuống ghé sát mặt cô, thân mật nói

- "Gọi tớ một tiếng ông xã tớ liền giúp cậu "

Tô Nhựt ngại ngùng, cô vội vàng quay mặt đi

- "Không cần! Tớ tự làm được! "

Mà Tô Nhựt cô vừa dứt lời, Lăng Dĩ Khâm liền hôn vào má cô nói

- "Bà xã để anh giúp em "

Lúc này trái tim Tô Nhựt thật sự loạn nhịp, cô ngơ ngác nhìn anh, nhất thời vô cùng kinh ngạc. Thấy vậy, Lăng Dĩ Khâm khẽ khịu mày, đưa tay búng trán của cô một cái

- "hoàn hồn lại được chưa? "

Tô Nhựt ôm lấy trán, than đau một tiếng sau đó ra sức tranh cãi với anh. Đêm hôm như vậy chỉ có nhà Tô Nhựt còn sáng bởi vì Tô Nhựt và Lăng Dĩ Khâm chẳng ai chịu ai, liên tục bày trò trêu ghẹo nhau.

Hôm sau, Lăng Dĩ Khâm tiếp tục đợi cô tan sở rồi đưa cô đi đăng ký kết hôn. Hai người thật sự trở thành vợ chồng, chuyện này khiến Tô Nhựt vẫn

chưa nhanh chóng thích nghi tốt, ấy vậy mà Lăng Dĩ Khâm đã một mực ra lệnh

- "Đã trở thành vợ chồng thì từ giờ phải xưng hô anh em"

- "Hả? Sao vô lí vậy?"

- "Hay cậu muốn gọi ông xã bà xã hả?"

Lăng Dĩ Khâm cười châm chọc xong bước đi trước khiến Tô Nhược đứng đặng sau chút xấu hổ. Cô vội vàng tiếng lên trước, sau đó gọi lớn theo

- "Duật, đợi em với."

Khi Tô Nhược vừa dứt lời, cô cảm thấy mọi thứ xung quanh như đóng băng. Bước chân Lăng Dĩ Khâm dừng lại, anh đứng sững người nhưng không quay lại nhìn cô mà Tô Nhược phía sau cũng vô cùng áy náy.

Liệu Tô Nhược cô có biết, Lăng Dĩ Khâm không đủ dũng khí quay lại chỉ bởi vì trái tim anh vô cùng thống khổ.

Hết Chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

"Hoàng Cháp Trung từng nói thực chất tình yêu chính là buông bỏ. Tình yêu không phải là anh nỗ lực đối tốt với em mà là anh nỗ lực không đối tốt với bất kì người con gái khác ngoài em."

....

Lăng Dĩ Khâm thở hắt một tiếng, anh phá vỡ bầu không khí đầy ngọt ngào này. Anh tiến về phía cô, cởi chiếc áo khoác của mình rồi ân cần khoác lên vai cô

- "Trời đổ gió rồi, chúng ta trở về thôi"

Nếu nói Lăng Dĩ Khâm vô cùng độ lượng trong tình yêu quả thật không sai. Anh chấp nhận để người vợ danh ngôn chính thuận, để người con gái anh yêu rờn rã gần 10 năm trời canh cách trong lòng một người đàn ông khác. Lăng Dĩ Khâm giống như Tô Nhược ngày trước, chỉ là trái tim anh đau đớn hơn.

Bầu không khí trong xe phải nói vô cùng ngọt ngào. Tô Nhược không dám nói một lời, cô chỉ im lặng cúi mặt mà cắn cắn môi. Chỉ nghĩ đến Lăng Dĩ Khâm thì lại thấy vô cùng áy náy xen lẫn hối hận.

Khi chiếc xe dừng ở lại vì đèn đỏ. Lăng Dĩ Khâm mới đưa tay nâng cằm Tô Nhược lên khiến cô giật mình khẽ "a" một tiếng, hành động này vô tình tạo cho Lăng Dĩ Khâm thêm thuận lợi khi anh đặt môi mỏng của mình vào cánh môi mềm của cô. Không thăm dò, không điên cuồng đòi hỏi, chỉ nhẹ nhàng như chuẩn chuẩn đập nước vì anh nghĩ Tô Nhược vẫn chưa muốn. Buông cánh môi của cô ra, anh mới trầm giọng nói

- "Môi mềm như vậy là để anh hôn, ngàn vạn lần đừng cắn đến bật máu."

....

Sau cả một ngày mệt mỏi, Lăng Dĩ Khâm đưa cô đi chọn váy, chọn nhẫn và cả địa điểm tổ chức rồi hai người còn đi ăn đêm nên hơn 11 giờ Tô Nhược mới về trước cửa nhà.

Cô đẩy cửa vào, nhanh chóng vút chiếc túi qua một bên rồi nằm xuống giường êm ái, vốn là định ngủ một giấc thật ngon đến sáng, nào ngờ có tin nhắn đến

"Xuống dưới sảnh gặp tôi"

Ngắn gọn với 5 chữ cái nhưng lại là câu mệnh lệnh mang áp lực vô cùng lớn đối với Tô Nhược. Cô hít sâu một hơi, tin nhắn này chắc chắn mà của Hàn Duật, chỉ có hán mới luôn cường ép cô đến vậy!

Tô Nhược mặc thêm một chiếc áo khoác, rồi đi xuống sảnh.

Sân chung cư rộng lớn tăng thêm phần lạnh lẽo của gió đông và cả khí thế bức người của Hàn Duật. Tô Nhược đảo mắt một vòng đến khi nhìn thấy chiếc xe của Hàn Duật thì lại run rẩy từng bước tới anh.

Hàn Duật thấy bóng dáng cô tiến lại gần, lúc chỉ còn vài bước thì nhanh chóng vươn tay ôm chặt thân thể Tô Nhược vào lòng người của mình, giọng anh khàn khàn

- "Nhược Nhược, 3 hôm rồi không gặp, bỗng dưng tôi lại vô cùng nhớ em? Em thì sao? "

Hết Chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

- "Ba hôm rồi không được gặp nhau, tôi rất nhớ em, em thì sao? "

Chỉ cần một câu nói như vậy khiến mọi tế bào cơ thể của Tô Nhược dường như đông cứng lại, cô khó khăn ngẩng đầu nhìn anh, chạm vào đôi mắt có nhu tình của Hàn Duật khiến cho trái tim cô run rẩy

- "Sao vậy Tô Nhược? "

Vừa nói anh vừa nâng cằm cô lên, hôn nhẹ vào chóp mũi.

- "Hàn Duật "

- "Hửm? "

Trước sự dịu dàng như nước của Hàn Duật khiến cô tức điên lên không nhịn được mà nở nụ cười chế giễu

- "Lúc này thì tỏ vẻ ân cần, tỏ vẻ dịu dàng với tôi, thế tại sao anh không như vậy lúc tôi còn một lòng một dạ với anh, lúc đó ngoài anh ra tôi thậm chí còn không nghĩ cho bản thân. Anh vốn không trân trọng bây giờ ăn năn hối lỗi có ích gì? Có ích gì? "

Cô dùng tất cả sức lực mà hét lớn với anh. Tô Nhược chỉ muốn không rơi vào cái hố sâu mãi không thoát ra được. Cũng không muốn chỉ một vài hành động ôn nhu của Hàn Duật có thể đánh đổi tất cả năm tháng đau thương nhất mà cô yêu anh. Cô không muốn, một chút cũng không. Chỉ cần nghĩ đến sự bi thương ấy, nghĩ đến sự vô tâm mà anh luôn dành đến là trái tim tự khắc đau đớn vạn lần.

- "Tô Nhược, tôi xin lỗi "

Hàn Duật áy náy vô cùng, vừa muốn chạm vào khuôn mặt cô liền quay đi, làm cho bàn tay anh hụt hẫng. Anh mím môi mỏng, đưa một tay giữ gáy Tô Nhược, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh

- "Tô Nhược, em còn yêu tôi không? Dù chỉ là một chút, chỉ cần như vậy... "

Tô Nhược không do dự nhìn anh, vào lúc đó cô cảm thấy hoảng hốt vì đôi mắt Hàn Duật chỉ có một mình cô, giống như trái tim anh hiện tại của chỉ có mình Tô Nhược. Tô Nhược hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nói

- "Tôi đã kết hôn rồi Hàn Duật, yêu hay không yêu, đều không quan trọng nữa "

Dứt lời cô liền đưa bàn tay cho anh xem. Chiếc nhẫn ở ngón tay áp út toả sáng đến chói mắt khiến Hàn Duật xúc động muốn chặt đứt ngón tay của cô đi! Chết tiệt! Ánh mắt đầy nhu tình phút chốc hoá lạnh băng, anh cắn giận bóp chặt cổ cô khiến Tô Nhược hít thở không thông

- "Li hôn với tôi chưa được ba tháng đã vội vội vàng vàng đi tìm chồng mới! Mẹ kiếp, đồ đàn bà lăng loạn, vô liêm sỉ! "

Nói xong tay trái anh thả ra khỏi cổ Tô Nhược nhưng tay phải nhanh chóng cho cô một bạt tai khiến cô ngã nhào ra đất, Tô Nhược ho khan ra máu, mặt cô rất đau, cô hòng hít thở cũng không thông mà trái tim lại ro rút liên hồi. Hàn Duật tức giận vô cùng, anh không hề mảy may một chút hối hận nào với hành động của mình. Chỉ "hừ " lạnh một tiếng rồi đi lên xe và phóng đi

Tô Nhược không nhìn theo anh, đôi mắt đầm lệ làm mọi thứ trước mắt cô mờ nhoà, cúi gục cô lại oà khóc, nỗi đau cả thể xác lẫn tinh thần như ăn mòn cơ thể Tô Nhược.

Hàn Duật, lần này em thật sự hạ quyết tâm, sẽ không yêu anh, không quan tâm đến anh, bởi cuối cùng em nhận lại được gì? Nếu anh đã động lòng với em, hay là để kiếp sau, em sẽ đến sớm hơn cô ấy để theo đuổi anh, có được không?

Hết Chương

Chương 13

Lại là một đêm khiến Tô Nhượng mất ngủ. Trong một khắc nào đó, trái tim Tô Nhượng vẫn rung động mãnh liệt khi đối diện với Hàn Duật, cô không có cách nào ngăn được, cô không có cách nào làm chủ bởi cô không thể quên đi người đàn ông này. Nhưng nghĩ đến Hàn Duật, Tô Nhượng liền nghĩ đến Lăng Dĩ Khâm, có lỗi, thật sự có lỗi, sự ăn năn hối hận ăn mòn cơ thể cô khiến cảm giác như bị lãng trí, thậm chí còn khổ sở hơn cả đem lòng yêu Hàn Duật.

Tô Nhượng gác tay lên trán, thở dài, thì thầm với đêm tối

- " Yêu nhưng không đúng thời điểm, quả là hối hận vô cùng "

Đúng, Hàn Duật yêu Tô Nhượng vào khi nào? khi cô rời xa anh nhưng như vậy thì có ích gì? Tình yêu của Hàn Duật không đủ để giữ chân Tô Nhượng, sự hối hận của anh không đủ làm xoa dịu trái tim vô vàn vết thương.

Lăng Dĩ Khâm yêu Tô Nhượng khi nào? Anh yêu cô 8 năm nay rồi, từ khi Tô Nhượng chỉ là nữ sinh cấp ba leo đèo theo anh. Nhưng Lăng Dĩ Khâm không đủ tự tin để đáp lại tình cảm của Tô Nhượng, không đủ khả năng để sau này cho cô một cuộc sống hạnh phúc nhất.

Tô Nhượng yêu hai người đàn ông này, nhưng đều là đơn phương. Yêu, cô yêu đến mức rơi vào vạn kiếp bất phục, yêu đến mức để tâm can đầm đìa máu chảy vì vết thương họ gây ra nhưng Tô Nhượng không ngừng bắt chắp.

Ba người họ cứ liên tiếp bỏ lỡ nhau như vậy, liên tiếp làm tổn thương đối phương nhưng hoàn toàn không biết vết thương ấy là do mình gây ra.

...

- " Tiểu Nhượng, hôm nay bạn trai em không đến đón ư? "

Trưởng phòng An cười khẽ hỏi chuyện cô. Cô thật sự quan tâm đến chuyện tình cảm của Tô Nhượng nha, không hiểu sao nhìn con bé vui cũng vui lây.

Tô Nhượng nhanh chóng đỏ mặt, cô ngượng ngùng trả lời

- " Anh ấy bận công việc lắm, em có thể đi bộ về "

- " Ai nói em có thể tự đi bộ về "

Tô Nhượng vừa dứt lời thì tiếng nói của Lăng Dĩ Khâm vang lên, anh tiêu soái bước đến bên cô, tay dài kéo cô vào lòng không quan tâm đến ánh mắt trầm trồ, ghen tị của tất cả mọi người

- " Anh vừa qua muộn có chút xíu, bà xã anh liền giận dỗi sao? "

Bà xã? Gần như mọi người ở đây đều ngạc nhiên, bàng hoàng. Trưởng phòng An khó tin nhìn khuôn mặt đỏ bừng trong đang trốn trong ngực của Lăng Dĩ Khâm, nặn ra từng chữ mà hỏi

- " Em kết hôn rồi sao? "

Tất cả mọi người như nín thở, mà cả Lăng Dĩ Khâm cũng hồi hộp. Nhịp tim anh đập mạnh hơn, nhanh hơn truyền vào tai cô, Tô Nhượng vừa khẽ gật đầu, sự căng thẳng của Lăng Dĩ Khâm biến mất mà thay vào đó là sự ngạc nhiên tột độ của mọi người. Trưởng Phòng An che miệng không kêu lên tiếng làm Tô Nhượng thêm xấu hổ, cô vội nói

- " Em xin phép "

Sau đó liền cùng anh chui vào trong xe mà phóng đi mất

...

- " Lăng Dĩ Khâm, tất cả là tại anh! "

Trước sự tức giận của Tô Nhượng, Lăng Dĩ Khâm lại khá bình thản, anh cột nơ nói ra ba từ

- " Anh làm sao? "

Tô Nhực không muốn trả lời, quay mặt nhìn ra hướng khác. Hành động đáng yêu này của cô khiến Lăng Dĩ Khâm bật cười thành tiếng. Xe chạy một đoạn đường khá dài rồi dừng trước một quán cơm bình dân, Tô Nhực khó hiểu nhìn Lăng Dĩ Khâm, bình thường cô rất ít thấy anh ăn những nơi như này. Tô Nhực chưa kịp mở miệng hỏi, Lăng Dĩ Khâm đã lên tiếng mà giọng nói và ánh mắt anh đã âm thầm đi vài phần

- " Hôm nay gặp mẹ của anh. "

Hết

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Gặp mặt

Thật ra Tô Nhực đã vô số lần tưởng tượng đến viễn cảnh đi gặp mẹ chồng tương lai, mặc dù không phải lần đầu tiên và cô đã cố gắng trấn áp bản thân khỏi sự lo lắng nhưng bàn tay vẫn đổ mồ hôi và cô cắn cắn môi không ngừng, nói không hồi hộp chắc chắn là nói dối.

Lăng Dĩ Khâm ôm vai cô bước vào trong quán, đi đến bàn có cuối cùng ở phía tay trái. Mẹ của Lăng Dĩ Khâm làm cô có chút ngạc nhiên, so với mẹ của Hàn Duật thì bà không có khí chất quý tộc bằng nhưng nếu so sánh về quý phái tao nhã toát lên từ bà thì lại có phần hơn.

- " Con chào mẹ "

Cả hai người đồng thời lên tiếng khiến bà Lăng ngẩng đầu lên nhìn. Bà không nói gì, cũng không nhìn cả hai quá lâu, chỉ gật đầu một cái tỏ ý đã đáp lại lời chào.

Tô Nhực ngồi cạnh Lăng Dĩ Khâm và đối diện bà. Khuôn mặt của bà Lăng có vẻ rất bình thản nhưng khí bức áp người của bà khiến cô có chút hít thở không thông. Cả ba người dùng bữa trong sự căng thẳng, im lặng.

Khi Lăng Dĩ Khâm vừa đặt một con tôm đã bóc vỏ để vào bát của cô thì bà Lăng lên tiếng

- " Cô đang làm nghề gì vậy Tô tiểu thư? "

- " Dạ cháu đang làm nhân viên văn phòng xuất nhập khẩu "

Câu trả lời của Tô Nhực có vẻ không làm phật ý của bà, nhưng có điều Tô Nhực thắc mắc, chẳng lẽ Lăng Dĩ Khâm không nói một chút gì về cô cho mẹ anh sao?

- " Vậy ba mẹ cô ở đâu? Gia đình có mấy người? "

Câu hỏi này làm tâm trạng Tô Nhực trùng xuống, đáy mắt cô thoáng nét u buồn, cô chậm rãi trả lời

- " Dạ, 1 năm trước ba mẹ cháu bị tai nạn giao thông, giờ chỉ còn cháu sống một mình "

Quả thật một năm trước, khi Tô Nhực vẫn còn đang tìm mọi cách để lấy được tình yêu của Hàn Duật, gần như cô đã quên mất sự hiện diện của ba mẹ mình. Nói cô bất hiếu, cô thừa nhận, lúc đó lo lắng quên mất hôm nay ba mẹ lên thăm cô không sai đi đón mà để họ ở nơi đất khách quê người xảy ra tai nạn đáng tiếc.

Những kí ức hiện lên một rõ trong tâm trí cô làm hốc mắt Tô Nhực nóng dần, nước mắt tự dưng rơi xuống.

Vừa nhìn thấy Tô Nhực rơi lệ, Lăng Dĩ Khâm liền đau lòng khôn xiết, anh mặc biểu cảm không vừa lòng của bà Lăng về đưa con dâu tương lai mà cúi xuống nhẹ nhàng gạt đi những giọt nước mắt của cô, sau đó lại hôn lên trán cô một nụ hôn ôn nhu.

Đương nhiên là thấy tình cảnh mặn nồng của hai người làm bà không vui, bà Lăng đập mạnh tay xuống bàn, cao giọng nói

- " Không thể chấp nhận được đưa con dâu mồ côi cả cha lẫn mẹ thì sự dạy dỗ giáo dục sẽ như thế nào! Ta không đồng ý cuộc hôn nhân này! "

Có vẻ Lăng Dĩ Khâm đã biết trước điều này, anh vẫn thân nhiên ôm chặt lấy thân thể Tô Nhực dù cho cô có muốn thoát ra, rồi lạnh băng nhìn thẳng vào đôi mắt Lăng Phu Nhân mà nói

- " Không sao, mẹ có thể không đến hôn lễ, không cần sinh vật, quan trọng là mẹ đã biết mặt người con dâu tương lai của mình vậy là đủ rồi. "

Hết

Chương 15: Chuyện ngoài ý muốn

Sau buổi gặp mặt với Lăng Phu Nhân, cuộc sống của Tô Nhượng trôi qua tương đối yên bình, ngoại trừ những lời bàn tán, những ánh mắt từ ghen ghét đến ngưỡng mộ của đồng nghiệp, thì cũng chưa có việc gì đi ngoài tầm kiểm soát của cô.

Tin đồn về cuộc hôn nhân của hai người ngày một xuất hiện trên báo chí, và tờ báo thu hút nhất là tờ báo với nội dung "Tô Tiểu Thư bỏ Hàn Tổng của tập đoàn Hàn Thị vì Hàn Thị đang lung lay để đến với Lăng Tổng sắp lên chức Chủ tịch."

Thật ra chuyện bỏ của Lăng Dĩ Khâm mất vào ba tháng trước, thời điểm hai người chưa gặp lại cô không hề hay biết, cả chuyện lên chức Chủ tịch hay Hàn Thị lung lay cô cũng không được nghe kể, không tìm hiểu bởi một phần hiện tại Tô Nhượng chỉ muốn bản thân lo cho cuộc sống của mình an yên trước đã. Nhưng cô giải thích ai nghe, ai tin? Vậy nên Tô Nhượng luôn chọn cách im lặng.

Và điều khiến cô ngỡ ngàng và bất ngờ nhất đó là Hàn Phu Nhân bay về thành phố C tìm gặp cô.

Đã 3 tháng kể từ ngày Tô Nhượng và Hàn Duệ li hôn, khuôn mặt Hàn Phu Nhân có thêm vài nếp nhăn và sầu lo, nhưng ánh mắt hiền từ của bà nhìn cô không thay đổi, điều này làm cô day dứt vô cùng

- "Nhượng Nhi, Duệ Nhi có làm sai, có lỗi với con, con có thể bỏ qua được không? Ngay lúc Hàn Thị đang đứng trước sóng gió nó rất cần có bên cạnh an ủi quan tâm, làm chỗ dựa tinh thần cho nó. Nhượng Nhi, con tha thứ cho Duệ Nhi được không? Vì tình nghĩa vợ chồng hai năm trời, vì ta cầu xin con"

Tô Nhượng nhất thời không biết nói gì, nhưng ngay khi cô định lên tiếng để giải thích Hàn Phu Nhân như hiểu ra chuyện

- "Quả thực, con đến với Lăng Tổng là điều đúng, họ lo được cái mặc cho con, cho con cuộc sống sung túc mà hiện giờ Hàn Gia không thể..."

- "Không phải đâu mẹ. Hàn Duệ muốn li hôn đã từ lâu rồi, con cũng không thể ích kỉ cưỡng ép anh ấy bên mình, chỉ bằng giải thoát cho anh ấy. Mặc dù con còn yêu anh ấy, chưa thể nào quên được."

Thấy đáng về vội vàng giải thích của Tô Nhượng lại thêm sự khẳng định mình còn tình cảm của cô khiến Hàn Phu Nhân bớt lo lắng, bà gắng hỏi

- "Vậy bây giờ, con đến với Lăng Gia là để làm gián điệp giúp đỡ cho Hàn Gia đúng không?"

Tô Nhượng kinh hãi trước suy nghĩ của bà. Cô vừa muốn nhanh chóng phủ nhận nhưng nhìn vào đôi mắt chờ đợi cùng kì vọng này lại không nỡ nói ra sự thật. Dù sao bà là người mẹ chồng rất tốt, luôn đứng về phía cô suốt khoảng thời gian cô cô đơn nhất. Tô Nhượng nuốt một ngụm khí rồi mới dám nhẹ nhàng gạt đầu. Nhưng khi cô vừa ngẩng đầu lên thì bất gặp khuôn mặt sát khí và ánh mắt như muốn giết người của Lăng Phu Nhân, là Lăng Phu Nhân!

Cô hốt hoảng, lấy tay che miệng tránh mình bật ra tiếng hét chói tai. Cô như bất động dõi theo cử chỉ của bà. Nhưng Bà không nói gì, chỉ lạnh lùng xoa tay rồi rời khỏi quán cà phê, đi thẳng khiến Tô Nhượng kích động muốn chạy đến giải thích nhưng còn Hàn Phu Nhân ở đây nên cô phải giữ bình tĩnh vô cùng.

...

Nói chuyện cùng Hàn Phu Nhân đã đến 5 giờ rưỡi chiều, cô tiễn bà lên xe, nhấn nài vô cùng an ủi bà rồi mới vội vàng bắt taxi đến căn hộ của Lăng Phu Nhân và Lăng Dĩ Khâm.

Hôm nay Lăng Dĩ Khâm phá lệ tan ca sớm vì khi đến cửa nhà Tô Nhượng đã thấy đôi giày đen bóng của anh. Tô Nhượng lấy hết sức lực, gõ cửa, nhận được sự đồng ý từ bên trong truyền ra cô mới dám đẩy cửa tiến vào nhà.

Lăng Dĩ Khâm và mẹ anh đang ngồi trên ghế sofa cùng ăn điểm tâm và xem tin tức. Nhìn thấy bóng dáng của cô, bà bực tức ném chén trà trong tay về phía Tô Nhượng, vì hành động của bà quá nhanh nên Tô Nhượng không kịp né mà Lăng Dĩ Khâm cũng không kịp ngăn cản. Chén trà bắn nước nóng tung toé lên người cô, bỏng rất, khi Tô Nhượng chưa có phản ứng gì lại nghe thấy tiếng Lăng Phu Nhân vang lên

- "Lăng Gia sẽ không chấp nhận loại con dâu trắng trợn bán đứng công ty của chồng mình cho chồng cũ đâu!"

Hết Chương

Chương 16: Anh tin em

Trước không khí căng thẳng của Lăng Phu Nhân và Tô Nhược, Lăng Dĩ Khâm vẫn bình thản, bỏ xong quả táo đặt vào đĩa cho mẹ mình. Rồi anh mới đứng dậy tiến về phía Tô Nhược, ôm lấy cô sai bước về phòng ngủ

- " Dĩ Khâm, con đứng lại đó cho mẹ! "

Lăng Dĩ Khâm rất biết nghe lời, anh dừng bước quay đầu lại hỏi mẹ

- " Có chuyện gì sao mẹ? "

- " Con. Con còn không đuổi con hồ li tinh lòng dạ ác độc đó đi sao! Để cô ta thêm một ngày mẹ chịu không nổi! "

Bà Lăng tức giận nói, ánh mắt tràn đầy lửa giận, chỉ thẳng tay vào Tô Nhược mà quát to khiến Tô Nhược phải giật mình cúi đầu.

Lăng Dĩ Khâm cười ôn hoà, nhìn Tô Nhược sợ hãi xen lẫn run rẩy chui vào lồng ngực anh làm ánh mắt Lăng Dĩ Khâm tràn đầy ấm áp

- " Cô ấy làm sao có thể làm hại con và Lăng Thị được, phải không Nhược Nhược? "

Nói xong còn nâng cằm cô lên hôn một cái vào chóp mũi của cô, sau đó tiến về phòng ngủ mặc sự quát tháo của Lăng Phu Nhân.

Đặt Tô Nhược xuống giường, Lăng Dĩ Khâm uy nghiêm ra lệnh

- " Cởi áo ra! "

Tô Nhược hốt hoảng như con thỏ muốn tìm chỗ trốn. Cô xấu hổ hỏi lại

- " Anh thật sự muốn làm sao? "

Thấy Lăng Dĩ Khâm không đáp lại, cô nghĩ rằng mình có lẽ chọc giận tên tổng tài này rồi, đành phải thờ dài ừ ừ

- " Dĩ Khâm à em mệt lắm rồi, để... "

- " Anh nói em cởi áo ra để anh bôi thuốc vào chỗ phỏng "

Giọng nói của Lăng Dĩ Khâm cắt ngang câu nói dở dang của cô. Phút chốc căn phòng im bất, sự ngượng ngùng của cô lan toả, mặt Tô Nhược đỏ như gấc, thẹn quá hoá giận, đá vào nam nhân để tiện còn đánh vụng trộm cười nhạo cô

- " Anh còn cố tình cười em sao? Anh nói năng không rõ ràng làm em hiểu nhầm. Tại anh, tại anh "

Lăng Dĩ Khâm cúi người ghé vào tai cô mê hoặc nói nhỏ

- " Là tại anh không rõ ràng hay tại em muốn nghĩ không đúng đắn? "

Dứt lời còn cười nửa miệng vô cùng xấu xa làm cho Tô Nhược vừa ngượng vừa giận quay mặt đi không muốn trả lời.

Hành động đáng yêu của Tô Nhược này làm sao không khiến trái tim của Lăng Dĩ Khâm tan chảy cơ chứ. Quá ngọt ngào! Anh ngồi xuống, lấy thuốc ra đầu bông rồi chăm nhẹ lên bả vai của Tô Nhược.

Vết phỏng này đang phỏng lên nên rất là xót khiến cho Tô Nhược co rút người lại, rồi còn theo thói quen cắn chặt môi làm cánh môi cô bắt đầu rướm máu.

- " Anh tin em. "

Trong bầu không khí này, bỗng dưng Lăng Dĩ Khâm nói ra ba từ, đủ cảm động, đủ hàm ý.

- " Tại sao? "

Tô Nhược ghen ngào hỏi lại, tại sao anh lại yêu thương cô đến như thế? Hà có gì phải tin tưởng người con gái vô tình không chấp nhận tình cảm của anh lại làm anh thêm đau khổ vô cùng? Suy cho cùng, có lẽ do Lăng Dĩ Khâm quá yêu cô. Yêu đến mất lý trí vẫn yêu, yêu đến không cần cô đáp lại

- " Chỉ cần là em nói, anh sẽ tin, em nói không phải chính là không phải. "

Câu nói của anh làm viên mắt Tô Nhược đỏ lên, nước mắt chực trào muốn rơi xuống

- " Anh là đồ ngốc sao, sao lại khiến em ân hận đến chết như vậy? Sao lại khiến em cảm động đến nỗi muốn khóc to lên "

Lăng Dĩ Khâm không đáp, anh chỉ lặng lẽ cười, đôi mắt xẹt qua tia đau thương. Anh ôm cô vào lòng để cô khóc trôi đi những uất ức của mình.

Tô Nhượng em biết không, vạn lần cảm động của em không đổi được bằng một lần rung động. Nghĩ đến đây trái tim anh co rút, nước mắt của Lăng Dĩ Khâm chảy ngược vào trong, cơ hồ đau hơn Tô Nhượng rất nhiều

Hết Chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lạnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hay là em sống chết hận tôi đi?

Có thể nói Tô Nhượng tương đối rảnh rỗi trước hôn lễ của mình, một phần vì cô cũng không biết chuẩn bị gì và một phần Lăng Dĩ Khâm không cho cô tham gia vào hôn sự, chỉ được vui vẻ đi thử váy cưới và chọn nhẫn cưới.

Trải qua hai cuộc hôn nhân, nhưng đến lần này Tô Nhượng mới có chút gì đó gọi là " nếm " qua cảm giác hạnh phúc ảm áp, đáy lòng dâng lên một cổ ngọt ngào đan xen hạnh phúc làm cho tâm trạng cô luôn luôn vui vẻ, cười đùa lúc không ngớt được. Nhưng mỗi lần nghĩ đến cảnh trao nhẫn cưới hay hôn cô dâu, tâm trí Tô Nhượng hiện lên hai người đàn ông cùng một lúc. Nếu nghĩ về Lăng Dĩ Khâm sẽ vô cùng tò mò, mà nghĩ về Hàn Duật thì sẽ đau xót đến độ muốn rơi nước mắt.

Bởi, trong kí ức đau khổ của Tô Nhượng, Hàn Duật không trao nhẫn cho cô, mà khi cha sứ nói có thể hôn cô dâu, đôi môi bạc của anh cúi xuống, như cắn nát đôi môi của Tô Nhượng khiến nó có chút rớm máu, nhưng không bằng trái tim máu cũng chảy đầm đìa.

Tô Nhượng không khỏi thở dài, xong đôi mặt thấp thoáng nét u buồn. Cô cầm lấy túi sách, rời khỏi quán nước, bây giờ cũng là gần 1 giờ chiều rồi, cô nên quay về công ty.

Tô Nhượng đơn độc dạo bước trên vỉa hè, vừa đi được vài ba bước, còi ô tô phía sau bấm ینگ ỏi khiến tâm trạng Tô Nhượng thêm buồn bực, cô quay người lại, muốn tìm chủ nhân gây tiếng ồn thì đập vào mắt cô là chiếc xe Skyper quen thuộc của Hàn Duật. Tô Nhượng nuốt một ngụm khí lạnh, tiến lại gần, gõ vào cửa kính xe. Sau đó, cửa kính được hạ dần xuống, khuôn mặt kiên nghị của Hàn Duật hiện ra, nhưng anh không nhìn về phía cô, đôi mắt vẫn nhìn thẳng, chỉ lạnh nhạt nhả ra hai từ

- " Lên xe "

Tô Nhượng muốn từ chối nhưng căn bản sát khí của anh toả ra đã áp bức cô, vậy nên cô đành miễn cưỡng chấp thuận yêu cầu. Ngoan ngoãn mở cửa xe phía sau thì giọng nói mang theo sự ra lệnh của anh vang lên

- " Ngồi ở phía trước! "

...

Không khí trong xe căng thẳng tột độ, hai người không nói gì với đối phương. Hàn Duật thì vẫn bình thản lái xe, còn Tô Nhượng thì cúi đầu nghịch nghịch ngón tay.

Chiếc xe cứ đi mãi, đi gần như không có điểm dừng, khi Tô Nhượng lấy điện thoại ra xem giờ, ôi trời! Đã là ba giờ rồi, chạy xe suốt ba tiếng không nói câu nào với nhau, cũng không biết đi về đâu. Tô Nhượng đỏ mặt hơi lạnh, quay sang nhìn lên Hàn Duật, bỗng chốc hoài nghi không biết liệu anh có vấn đề hay chăng?

- " Em xác định sẽ kết hôn? "

Hàn Duật biết Tô Nhượng đang nhìn mình chăm chăm nhưng một cái liếc mắt cũng không đánh về phía cô, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Tô Nhượng nhất thời không trả lời, có chút lưu luyến động lại ở cô khiến cô khó xử trước đôi mắt với hai người đàn ông này.

- " Nói chuyện!! "

Hàn Duật thấy cô không trả lời, liền lên giọng quát một tiếng, ngữ khí vô cùng nóng giận.

Tô Nhượng như bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ của mình, gật gật đầu đáp lại

- " Ừ. Tôi sẽ lấy Dĩ Khâm "

Thấy sự khẳng định của Tô Nhựt, trái tim Hàn Duật co rút không ngừng, vị đau xót lan toả lắng trĩu lấy cơ thể anh làm cho anh có chút hít thở không thông. Rõ ràng là trong xe có bật chế độ sưởi mà Hàn Duật không ngừng thấy các đầu ngón tay như đông cứng, trái tim cũng lạnh dần theo. Anh mở miệng chế giễu

- "Tôi cứ nghĩ em sẽ sống chết không quên được tôi "

Tô Nhựt cắn cắn môi không trả lời, mà Hàn Duật cũng không nói gì thêm, chỉ thấy anh đỗ xe lại bên đường, sau với tay dài ra giữ gáy cô, áp xuống môi cô một nụ hôn cuồng đoạt nóng bỏng.

Tô Nhựt quật cường không chịu mở miệng nhưng điều này chỉ có làm tăng chứ không giảm hứng thú của Hàn Duật, anh vuốt ve đuôi non của Tô Nhựt khiến cô khó chịu khẽ bật ra một tiếng. Nắm lấy thời cơ, Hàn Duật đưa lưỡi dài của mình vào khoang miệng Tô Nhựt, thành công chiếm đoạt.

Khi Tô Nhựt không thể thở nổi, anh mới chậm rãi tiếc nuối buông cô ra, để cô yếu ớt dựa vào vòng tay mình, sau đó lại nâng cằm lên nhìn thẳng vào mắt cô, tà ác nói

- "Em không thể mãi sống chết yêu tôi. Hay là sống chết hận tôi đi? "

Hết Chương 17

...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lạnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Anh yêu em

- "Hay là em sống chết đều phải hận tôi đi? "

Lời nói của Hàn Duật vừa thốt ra làm Tô Nhựt khiếp đảm, đôi mắt tròn to nhìn chăm chăm Hàn Duật, đôi môi hé hé như muốn nói điều gì liền bị Hàn Duật ngậm lấy cắn nát.

Khi anh cắn vào cánh môi dưới của Tô Nhựt, cô đau đến rùng mình, mà đau đớn ấy dần dần lại lan toả ra cả cơ thể khiến cô như bị lắng trĩu. Không thể phản kháng. Sức của Tô Nhựt có cơ thể nào cũng không địch nổi người đàn ông trong cơn cuồng si.

Hai tay cô đặt lên ngực Hàn Duật để đẩy anh ra nhưng hành động này rơi vào mắt anh chỉ giống như cô đang "lạt mềm buộc chặt" như đang gọi mời anh.

Hàn Duật từ từ thả Tô Nhựt ra để cô hít thở. Cái không khí trong xe bỗng trở nên ám muội, và nó giằng vò Tô Nhựt đến mức sống mũi cô cay xè, đôi mắt rom rớm

- "Hàn Duật, tôi không muốn tiếp tục dây dưa nữa. Tôi mệt mỏi đủ rồi chỉ muốn tìm một bến đỗ bình yên thôi "

Lời nói của Tô Nhựt chứa bao nhiêu là uất ức lại thêm phần nộ. Hàn Duật khẽ cau mày, không nóng không lạnh hỏi lại

- "Vậy ý em là Lăng Dĩ Khâm là bến đỗ mới của em? À, là thay thế cho tôi sao? "

Nói xong anh cười nửa miệng, ánh mắt nhu tình nhìn cô nhưng Tô Nhựt lại thấy cảnh này vô cùng chói mắt

- "Tôi cũng sẽ toàn tâm toàn ý với anh ấy. Dù không phải bây giờ nhưng không có nghĩa là mãi mãi như thế này. "

Ngay sau câu nói đó, cằm của cô bị Hàn Duật bóp chặt, anh hí hóp mắt lại nhìn cô chăm chăm, ánh mắt này mà là dao găm, thực có thể đâm chết cô.

Tô Nhựt cũng nhìn thẳng lại anh chỉ khác mắt cô chứa đầy bi thương cùng khổ sở. Cô chịu đau, lấy can đảm hỏi anh

- "Hàn Duật, anh có yêu em không? "

Một câu hỏi của Tô Nhựt dường như đưa cả hai người trở về kí ức của hai năm hôn nhân đầy lạnh lẽo.

Anh có yêu em không? Tô Nhựt hỏi anh câu này biết bao nhiêu lần, thật, cô cũng không rõ, chỉ biết mình hỏi quá nhiều, lặp đi lặp lại suốt hai năm trôi để mong một ngày được đáp lại.

Nhưng điều này không phải dễ dàng với Tô Nhựt. Dù cho là hai năm trước hay hai năm sau, cô vẫn không được hỏi âm lại, cô cứ chờ trong vô vọng, chờ mãi chờ mãi đến mức tuyệt vọng thì thôi.

Bây giờ cũng vậy, trong tiềm thức của Tô Nhựt bỗng hiện lên suy nghĩ. Chỉ cần anh nói có hay một cái gạt đầu, cô sẽ bỏ hết, bỏ cả sự cố gắng, thậm chí bỏ cả tình yêu thương của Lăng Dĩ Khâm để quay về bên Hàn Duật. Đau khổ hay hạnh phúc gì cô cũng nguyện ý.

Hàn Duật chần chờ, anh cũng không rõ được cảm xúc của mình. Anh là hận cô đi? Nhưng không yêu thì lấy đâu ra hận?

Hàn Duật nói lỏng bàn tay đang giữ cằm của Tô Nhựt, anh vẫn không đáp lại chỉ rút một điếu thuốc ra rồi hút. Mùi khói thuốc nồng nặc trong xe tiếp thêm làm hốc mắt của Tô Nhựt cay cay, sau đó nước mắt nóng hổi thi nhau rơi xuống, ướt đầm cổ áo.

- " Tôi xuống ở đây, tạm biệt "

Không chịu nổi sự ngột ngạt này, Tô Nhựt mở lời trước rồi quay ra mở cánh cửa xe. Nhưng khi tay cô còn chưa kịp đưa tới thì một bàn tay lớn giữ gáy Tô Nhựt lôi kéo cô lại ép cô phải đối mặt với mình. Sau đó trên đỉnh đầu cô vang lên giọng nói khàn khàn

- " Tô Nhựt, anh yêu em "

Hết Chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bắt gian

- " Tô Nhựt, anh yêu em "

Giọng nói của Hàn Duật rất kiên định và nghiêm túc. Anh biết anh yêu người con gái trước, dù ít dù nhiều nhưng hiện tại trái tim anh đều đặt trên người Tô Nhựt. Đây là điều anh không thể tiếp tục tự lừa dối bản thân được nữa.

Hàn Duật vươn ngón tay lau nước mắt cho cô sau đó hôn lên mắt Tô Nhựt

- " Trước đây đều là anh sai, đừng nghĩ lại nữa để thêm áp lực mà khóc như vậy, được không? "

Tô Nhựt như bị mê hoặc, cô không do dự gạt đầu. Tô Nhựt dựa đầu vào cánh tay Hàn Duật, giờ phút này cô cảm tưởng chỉ có cô và anh, không thêm bất kì một ai có thể phá đám. Ích kỉ cũng được, nhỏ mọn cũng được nhưng đây là điều ấm áp duy nhất cô được dành tặng từ Hàn Duật suốt năm tháng chờ đợi một ngày anh rung động với mình.

Tô Nhựt chủ động rướn người hôn lên khoé môi của Hàn Duật. Cô biết rõ mình đang chơi đùa với sói dữ, nhưng Tô Nhựt cũng không nhận được, cô muốn anh, muốn nhiều hơn thế.

Mà dục vọng Hàn Duật đã được châm lên từ lâu bây giờ trước sự quyến rũ chết người của Tô Nhựt lại dường như được bộc phát.

Anh giữ gáy cô lại, điên cuồng áp môi mình vào môi cô rồi đầu lưỡi tiến vào khoang miệng cô tham dò, hút lấy mật ngọt. Tô Nhựt cũng rất ngoan ngoãn để anh thành công chiếm đoạt. Cô giống như là đang tận hưởng mà quên mất vì cô mà có người như mất lí trí.

...

Lăng Dĩ Khâm ngồi ở nhà chờ đợi Tô Nhựt tan làm mà đã hơn 5 rưỡi chưa thấy cô đâu. Hôm nay anh đã cố tình hủy bỏ cuộc họp để về nhà nấu một bữa cơm thật ngon cho cô bởi anh biết hồi học cấp ba, Tô Nhựt thích nhất là ăn món anh làm, mỗi lần ăn cô đều ăn no căng bụng thì mới chịu thôi.

Lăng Dĩ Khâm sốt ruột vô cùng, đầu tiên anh nghĩ là cô tăng ca nhưng hỏi đồng nghiệp thì mới biết cô không đến công ty từ đầu chiều. Anh lại nghĩ đến việc cô đi chơi khuây khoả vì hồi hộp lo lắng cho hôn lễ.

Nhưng nghĩ thế nào thì cái sự lo lắng cô không chuyện không may cũng lần áp hết suy nghĩ tích cực của anh.

Lăng Dĩ Khâm đứng phắt dậy anh lấy áo khoác chạy ra khỏi nhà. Anh thấy mình nên đi tìm thì hơn là ở nhà đợi chờ hi vọng.

...

Lăng Dĩ Khâm lái xe vòng quanh nội thành suốt một tiếng đồng hồ rồi mới vòng ra ngoại thành.

Khi Lăng Dĩ Khâm đi được một đoạn khá xa đến khu sinh hoạt tập thể cũ thì thấy xe của Hàn Duật đỗ ở phía trong liền đánh xe lại gần mà không suy nghĩ.

Anh bước ra khỏi xe mình tiến lại gần xe Hàn Duật gõ cửa kính.

Mà bên trong Hàn Duật tưởng là trợ lí của mình vì anh vừa gọi họ cách đây 30" phút, không suy nghĩ nhiều Hàn Duật liền hạ cửa kính xe suốt.

Một màn trong xe hiện ra làm Lăng Dĩ Khâm sững sốt mà cả Tô Nhượng và Hàn Duật cũng kinh ngạc.

Cúc áo sơ mi còn Hàn Duật còn chưa đóng hết, áo sơ mi của Tô Nhượng thì bị kéo đến lộ một vai đang e thẹn nép vào người Hàn Duật. Hai người họ trong rất mệt mỏi mà nét mặt phảng phất sự thoải mái, nhìn là biết họ vừa làm loại chuyện gì.

Lăng Dĩ Khâm tám phần đau khổ hai phần tức giận, anh xoay người nhanh chóng muốn rời đi mặc cho tiếng gọi của Tô Nhượng đằng sau cửa vào tâm can anh rỉ máu

Hết chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tha thứ cho cô

Nhìn thấy bóng dáng của Lăng Dĩ Khâm tiến xa dần, Tô Nhượng vội vàng đóng khuy áo, rồi mở cửa xe nhanh chóng chạy đến bên anh.

Hàn Duật ở trong xe rút một liều thuốc ra hút, khuôn mặt vừa ôn nhu dành cho Tô Nhượng giờ lại biến thành hung ác, môi mỏng anh cong lên cười mỉa mai, xong còn buông ra hai từ

- " Đáng đời "

Hàn Duật liền nổ máy xe rồi lao đi. Phút chốc nơi đây chỉ còn Tô Nhượng và Lăng Dĩ Khâm, không gian vừa yên ắng, cô tịch.

Phải rất lâu Tô Nhượng mới lấy lại giọng nói của mình, cô khẽ gọi tên anh

- " A Khâm, thật ra em chưa có làm với anh ấy "

- " Vậy hai người ở trong khoả thân mà tâm sự với nhau sao! "

Lăng Dĩ Khâm mất bình tĩnh mà gắt lớn, cô có thể nhìn thấy những đường gân xanh nổi lên ở thái dương anh. Tô Nhượng sốt ruột muốn giải thích

- " Em lúc đó chỉ là bị mê hoặc, anh tin em có được không? "

Lúc nói ra những lời này, Lăng Dĩ Khâm cảm thấy cô có thể xấu hổ không? Anh bật cười nhìn thẳng vào mắt Tô Nhượng, ánh mắt chỉ còn một mình cô mà đối với Tô Nhượng anh chỉ là một trong một số.

- " Tô Nhượng, anh phải tin em thế nào đây? "

Tô Nhượng không biết phải đáp lại như thế nào. Cô chỉ biết cúi đầu mà cắn môi, cô không dám đối mặt với anh, cô sợ nhìn thấy bộ dạng khổ sở của anh làm trái tim cô cảm thấy tội lỗi vô cùng.

Lăng Dĩ Khâm nắm lấy hai vai Tô Nhượng, bóp thật chặt làm cô phải đau đến nhúm mày mà ngẩng mặt lên đối diện với anh. Tô Nhượng thấy nước mắt anh sắp chực trào rơi xuống, người đàn ông mà khóc vì mình hẳn là phải yêu mình sâu đậm thế nào. Sau đó, Tô Nhượng nghe thấy giọng nói anh lạc hẳn vang lên đầy bi thương

- " Tô Nhượng, em xem trái tim anh còn chỗ nào em chưa rạch nát, em rạch nốt đi! "

Lời nói này như mũi tên xuyên thẳng vào người Tô Nhượng. Cả người cô mệt mỏi, đau đớn, cô cũng oà khóc, cô ôm lấy thắt lưng của Lăng Dĩ Khâm

- " A Khâm, em biết lỗi rồi, em biết lỗi rồi. Em hứa sẽ không làm anh thất vọng nữa, chúng ta quay về được không? Em sẽ không rời xa vòng tay anh dù là nửa bước. "

Hai tay Lăng Dĩ Khâm đang buông thõng của ôm lấy Tô Nhượng, anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tô Nhượng

- " Được, đây là lần cuối anh tha thứ cho em "

...

Hôn lễ của hai người chỉ còn một tuần là đến. Sau buổi đêm hôm đó, tình cảm của Tô Nhựt và Lăng Dĩ Khâm còn trở nên mặn nồng hơn nhưng cá nhân Tô Nhựt vẫn còn thấy có điều gì đó rất bất ổn từ anh. Anh cười nhiều hơn nhưng hình như chẳng nụ cười nào là vui vẻ, so với khóc lóc còn khó coi hơn.

Lăng Phu Nhân cũng không làm khó cô nữa, thậm chí trong bữa ăn còn gấp thức ăn cho cô, người ngoài nhìn vào có thể coi đây là chuyện tốt nhưng đối với Tô Nhựt đây giống như bị áp bức đến nỗi hít thở cũng khó khăn mà chẳng tìm được manh mối hay sợ hãi nào của bọn họ.

Một tuần thoáng chốc trôi qua cũng rất nhanh, Tô Nhựt khề uống trà, lòng dấy lên một cỗ hồi hộp, ngày mai là hôn lễ của hai người rồi vậy mà bỗng nhiên trong sự hồi hộp này lại xen cả sự bất an của cô.

Hết Chương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tô Nhựt Vừa Gọi Cảm Vừa Nham Hiểm

Ngay từ sáng sớm, khi đồng hồ báo thức còn chưa kịp vang lên thì Tô Nhựt đã bước xuống giường. Không phải là cô dậy sớm mà đúng hơn suốt một đêm qua cô không lúc nào chợp mắt. Nói ra có lẽ ai cũng cho là hồi hộp háo hức mà mất ngủ nhưng thực chất cô còn không kịp háo hức đã bị nỗi lo lắng xâm chiếm cả tâm tư mà khó chịu buồn bực muốn chết.

Đến hơn 7 giờ, Lăng Dĩ Khâm gọi điện thoại cho cô, Tô Nhựt phải chờ đến khi nhạc chuông sắp kết thúc cô mới dám bắt máy

- "Nhựt Nhựt, em chưa dậy sao?"

Vẫn là giọng điệu tâm tình, vẫn là thái độ quan tâm vô cùng ngọt ngào vậy mà khi đến tai cô lại tạo áp lực rất lớn.

- "không có, em đã dậy rồi."

- "Nhựt Nhựt thật ngoan."

- "Thôi nào, em cũng không phải sủng vật của anh."

Lăng Dĩ Khâm rất dễ khiến cô nở nụ cười, chỉ là nụ cười không giữ được lâu vẫn phải hạ xuống

- "Em chuẩn bị đi, có xe qua đón em bây giờ. 9h sẽ cử hành hôn lễ tại khách sạn A."

Tô Nhựt vô thức nắm chặt điện thoại trong tay. Khoé môi cô hơi giật giật, không biết đáp lại như thế nào nên cuối cùng cũng chỉ biết buông ra một từ "vâng." đầy mệt mỏi.

Đặt điện thoại xuống mặt bàn rồi lại nghĩ tới hôn lễ của hai người, cô vẫn là không tìm được niềm vui sướng hạnh phúc. Nếu nói cách đây trước khi kết hôn, nói cô không hào hứng mong đợi là giả nhưng bây giờ chỉ là không hiểu vì sao cái hôn lễ này bỗng dưng trở thành áp lực tâm lý thật lớn đè nặng cô khiến Tô Nhựt hít thở cũng khó khăn.

...

Tô Nhựt ngồi trong phòng nghỉ của cô dâu. Thêm một lần nữa ngắm mình trong gương, cô thấy mình vô cùng xinh đẹp, vô cùng kiều diễm, quả đúng là ngày đẹp nhất của phụ nữ là ngày cưới, cũng chỉ có một lần trong đời. Vậy mà sao cô lại có tới hai lần và lần nào cũng không có theo hai chữ hạnh phúc?

Tiếng gõ cửa phòng làm Tô Nhựt thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, cô còn chưa kịp hỏi là ai thì người kia đã tiến vào nhưng Tô Nhựt ngẩng đầu lên lại vô cùng sững sốt, bởi người tiến vào không ai khác là Hàn Duật!

Đối với bộ dáng khó tin của Tô Nhựt, Hàn Duật lại bình thản đến đáng sợ. Anh tao nhã ngồi xuống cạnh cô, cánh tay dài ôm lấy vòng eo Tô Nhựt, mạnh mẽ kéo cô dính sát vào lồng ngực của mình. Hàn Duật cúi người xuống, môi anh chạm vào môi cô, anh hơi nhếch môi lên sau đó nói

- "Hai năm trước ở hôn lễ chúng ta sao tôi lại không thấy em xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành được như này nhỉ? Nhựt của tôi, đáng vẻ em như vậy sao tôi nỡ để em gả cho người khác?"

Nói xong anh còn hôn lên đôi môi của cô. Bàn tay còn lại vuốt ve khuôn mặt Tô Nhựt.

Mà Tô Nhựt bị khống chế đến nỗi không thể làm gì. Chỉ cần cô khề cự mình muốn vùng vẫy anh liền bóp chặt vòng eo của cô khiến cô đau đến nhủu mày muốn chảy nước mắt. Tô Nhựt cắn răng chịu đau, gằn ra từng tiếng

- "Hàn Duật, anh buông tha tôi đi không được sao?"

Không đợi Hàn Duật đáp lời, Tô Nhựt liền tiếp tục nói, mà dáng vẻ quật cường kia của cô cũng bị thay thế bởi dáng vẻ vừa gọi cảm lại vừa nham hiểm nhưng đây mới là bộ mặt cùng dáng vẻ Tô Nhựt yêu thích nhất của mình.

- "Thôi nào Hàn Duật, đừng yêu tôi đến si mê ngốc nghếch như thế? Sống thiếu tôi chật vật khổ sở như vậy à? Hay chỉ có tôi mới mang cho anh cảm giác lên đỉnh tuyệt vời nhất?"

Tô Nhựt vừa nói vừa cười nửa miệng, phả hơi thở của mình một cách chậm rãi lại như đang mời gọi đối phương. Không chỉ vậy cô còn ôm lấy cổ anh, nhích người sát hơn vào người Hàn Duật. Mà bị trêu đùa bởi người mình thích đã khiến Hàn Duật nổi lên dục niệm với cô. Đôi mắt anh tối sầm lại, hơi thở gấp gấp, anh hơi buông tay ôm eo cô, đôi tay lần mò xuống cặp mông của Tô Nhựt. Cũng chính là lúc này, Tô Nhựt liền lên gối vào giữa hạ thân của Hàn Duật một lực rất mạnh khiến Hàn Duật phải cúi gập người xuống, rít lên một tiếng đầy đau đớn.

Tô Nhựt đứng nhìn anh khổ sở mà nụ cười cong lên trông vô cùng đẹp mắt. Cô cầm lấy bó hoa trên ghế, xoay người nhanh chân ra khỏi phòng đi tìm Lăng Di Khâm. Điều bây giờ cô muốn làm chính là gặp anh thật sớm. Cho dù có áp lực vô hình nhưng ít nhiều anh vẫn mang cho cô cảm giác an toàn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lễ phục nhuộm màu máu tươi

Lăng Di Khâm bắt gặp Tô Nhựt là lúc cô chạy thục mạng về phía mình. Anh còn chưa kịp định hình chuyện gì đang diễn ra thì thân hình Tô Nhựt đang nằm trong lòng ngực anh, hai tay cô ôm chặt lấy thắt lưng anh.

- "Tiểu Nhựt, làm sao vậy?"

Lăng Di Khâm vừa hỏi, vừa đưa tay thăm mò hơi trên trán Tô Nhựt. Quả thật hôm nay Tô Nhựt rất đẹp, trong đôi người con gái, ngày cưới vẫn là ngày khiến họ lộng lẫy nhất. Ngày thường chỉ nhìn Tô Nhựt thôi đã khiến anh khó khăn kiềm chế, bây giờ cô kiều diễm như vậy càng khiến anh khổ sở chật vật.

Tô Nhựt mỉm cười hưởng thụ sự dịu dàng của anh. Lúc sau, cô mới nũng nịu nói

- "Di Khâm, em sắp trở thành bà xã của anh rồi. Những chuyện trước kia, tạm thời anh bỏ qua có được không? Đạo này, anh đối với em rất khác, làm em bất an."

Nhắc đến chuyện cũ, đáy mắt Lăng Di Khâm thoáng hiện lên vẻ đau thương man mác. Anh xoa đầu cô, sau đó đặt một nụ hôn thoải hiệp

- "Được. Sau này chúng ta chỉ có hạnh phúc."

Đúng là so sánh Tô Nhựt với hồ ly tinh, để tìm ra điểm khác nhau là không dễ. Chỉ đơn giản là cao giọng nũng nịu đối phương đã khiến họ thoải hiệp. Tô Nhựt cười sâu hơn, trong mắt còn hiện lên sự đắc chí không dễ nhìn ra

- "Thôi được rồi, mau vào trong phòng đi. Sắp đến giờ cử hành rồi."

Tô Nhựt ngoan ngoãn nghe theo lời Lăng Di Khâm quay trở lại phòng nghỉ. Lúc đến cửa cũng chỉ dám ngó đầu vào nhìn dọc nhìn nghiêng xem Hàn Duật đi chưa rồi mới an tâm tiến vào.

...

Đúng 9 giờ sáng, khi bản nhạc Beautiful In White cất lên, một trong những bản nhạc mà Tô Nhựt yêu thích nhất khiến tâm trạng cô thêm xúc động cùng hồi hộp thấp phần.

Cánh cửa phòng được mở ra, Tô Nhựt liền tiến vào trong bộ váy cô dâu được gắn hơn 100 bông hoa cùng tà váy dài, cô giờ đây hết như một nàng công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích. Tay Tô Nhựt ôm bó hoa hồng trắng, cô thích hoa hồng trắng vì nó tượng trưng cho hạnh phúc viên mãn.

Mà hôn lễ của hai người thực xa hoa rực rỡ.

Từ nơi cửa chính đến chỗ cha sứ được rải một tấm thảm đỏ, khắp bên đều rải hoa hồng đỏ và hoa hồng hồng thể hiện cho tình yêu lãng mạn nồng cháy mà đủ thuần khiết tinh thể. Không chỉ vậy, khi Tô Nhựt tiến vào, tiền đều tắt phụt đi, chỉ cần những ngọn nến ở dọc hai bên thấp sáng lung linh huyền ảo, tạo nên cái thơ mộng, cái lãng mạn vốn có.

Tô Nhựt nở nụ cười xinh đẹp, viên mãn nhất mà chính cô cũng không hề hay biết. Cô từng bước từng bước đến bên Lăng Di Khâm, đặt bàn tay mình

lên bàn tay anh, đón nhận nụ cười của anh cũng là đón nhận người chồng này.

Lăng Dĩ Khâm nắm chặt lấy bàn tay của Tô Nhựt, anh cũng mỉm cười đáp lại cô, ánh mắt tràn ngập hình bóng cô.

Đức cha đứng trước lễ đàn, nhìn đôi tình nhân ngập tràn tình ý, không khỏi bị lây nhiễm sự vui vẻ. Ông cao giọng cầu nguyện.

Sau khi màn đọc kinh cùng cầu nguyện chúc phúc kết thúc. Đã đến lúc, hai người trước mặt Chúa trời, trước mặt nhân gian mà tuyên thệ thành vợ chồng chung sống với nhau.

Đức cha đưa tay đặt lên kinh thánh, giọng nói ông trang trọng, nghiêm túc

- "Lăng Dĩ Khâm, con có đồng ý lấy Tô Nhựt làm vợ, theo sự dạy bảo của kinh thánh mà chung sống, kết thành một khối với cô ấy. Trước mặt Chúa, yêu thương, tôn trọng, bảo vệ cô ấy nhưng chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khoẻ mạnh, giàu sang hay đói khổ thì vẫn chung thủy với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới này không?"

Khi Đức cha dứt lời, Lăng Dĩ Khâm không nhanh không chậm, dứt khoát kiên định trả lời

- "Con nguyện ý."

Ba từ này tuy ngắn gọn nhưng hàm ý rõ ràng, đủ làm rung động lòng người. Đức cha hài lòng, tiếp tục hỏi

- "Vậy Tô Nhựt, con có bằng lòng lấy Lăng Dĩ Khâm làm chồng, theo sự dạy bảo của kinh thánh mà chung sống, kết thành một khối với anh ấy. Trước mặt Chúa, yêu thương, tôn trọng, bảo vệ anh ấy như chính bản thân mình, bất luận là ốm đau hay khoẻ mạnh, giàu sang hay đói khổ vẫn thủy chung với anh ấy trước khi rời khỏi thế gian này không?"

Có lẽ bởi vì xúc động mà giọng nói của Tô Nhựt vô cùng nghẹn ngào cùng run rẩy, cô khó khăn nói từng chữ thật rõ ràng

- "Con nguyện ý."

- "Bây giờ hai con hãy trao nhẫn cho nhau, đây được coi là tín vật tình yêu của hai con."

Tô Nhựt và Lăng Dĩ Khâm trao nhẫn cho nhau, rồi lập lời thề trước Chúa, trước tất cả mọi người.

Thời khắc cuối cùng, Lăng Dĩ Khâm cúi xuống hôn lấy môi Tô Nhựt, dịu dàng mà mang lại sự mê hoặc không nhỏ. Nhưng khi Tô Nhựt vừa nhắm mắt lại thì cô nghe thấy tiếng sấm vang lên, tiếng hét kinh hoàng của mọi người và Lăng Dĩ Khâm ngã xuống ngay dưới cô, lễ phục đã nhuộm màu máu tươi.

Hết chương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đòi đòi kiếp kiếp

Khi cả người Lăng Dĩ Khâm đầy máu mà ngã xuống sàn, tiếng hét thất thanh của tất cả mọi người trong hôn lễ đều vang lên, nháy mắt nơi này biến thành một đồng hồ hỗn loạn.

Tô Nhựt sững sờ, nước mắt cứ thế vô thức và rơi xuống, cô vội quỳ xuống ôm lấy thân thể Lăng Dĩ Khâm mà gào thét

- "Làm ơn, ai đó, ai đó gọi cho tôi xe cấp cứu. Làm ơn..."

Tiếng nói của cô dần biến thành tiếng nức nở, cô đưa mắt nhìn xung quanh, khách mời phút chốc đã không còn chỉ có góc bên này là Lăng Dĩ Khâm vừa khóc vừa gọi xe cứu thương còn ở trong góc tối kia thân hình Hàn Duật vô cùng nổi bật. Anh nở nụ cười khát máu, tay vẫn cầm khẩu súng lục, chậm rãi tiến về phía cô đầu cúi thấp.

Hành động của anh làm Tô Nhựt hốt hoảng mà ra sức ôm lấy Lăng Dĩ Khâm, mở miệng cầu xin

- "Đừng làm hại anh ấy được không Hàn Duật? cầu xin anh, đổi mạng của tôi cho anh ấy, có được không?"

- "Mạng của em? Ồ không Nhựt à, em chính là bảo bối tôi yêu thương nhất, làm sao tôi có thể hủy hoại em được chứ? Và lại em còn phải đợi xem trò chơi này có biết bao nhiêu là thú vị cùng sự sợ hãi mà tôi mang lại chứ."

Giọng nói của Hàn Duật có bảy tám phần khinh thường, anh cười khẽ một tiếng, xoay người thẳng cửa chính mà đi ra, anh ta không sợ sệt bất cứ thứ

gi, cứ thế một tay che trời.

Khi Hàn Duật đi, đội cứu thương cũng ập tới, nhanh chóng đưa Lăng Dĩ Khâm lên xe và mẹ Lăng rời đi, để lại một mình Tô Nhựt đứng ở lề đường, trông mắt nhìn ngày vui của mình bị phá hoại từng chút từng chút một.

...

Đã ba ngày kể từ ngày hôn lễ của tập đoàn Lăng Thị diễn ra gây rúng động báo chí. Các phóng viên liên tục đứng ở biệt thự cũ nhà Lăng và tập đoàn Lăng Thị để chờ nhân vật chính đến, nhưng tập đoàn Hàn Thị lại dường như yên bình sóng ả, không xảy ra bất cứ biến cố nào, mà Hàn Duật cũng yên ổn như vậy. Người người, chín tám phần đều đoán được người nổ súng là Hàn Duật, chỉ là đến cả cảnh sát còn không vào cuộc bắt người thì còn ai dám lên tiếng.

Tô Nhựt bón từng thìa cháo cho Lăng Dĩ Khâm, cả hai đều không nói với nhau một lời, phòng bệnh vì vậy mà có không khí ngột ngạt khó chịu.

Khi Lăng Dĩ Khâm ăn hết bát cháo, Tô Nhựt liền đứng dậy một đi ra ngoài, căn bản bởi vì còn áy náy do chính mình hại anh bị thương nên không dám đối mặt. Nhưng cô mới chỉ xoay người còn chưa kịp rời đi, cổ tay liền bị anh nắm chặt lại. Có lẽ là do khá lâu chưa bắt chuyện với cô nên giọng nói Lăng Dĩ Khâm có phần ngượng ngập

- "Em dạo này có sao không? Phóng viên có tìm đến em không? Hàn Duật không làm khó em chứ?"

Nghe thấy anh vừa mở miệng nói chuyện đều là quan tâm mình khiến Tô Nhựt cảm động vô cùng, gánh nặng cũng trút đi được chút ít. Cô mỉm cười ngồi xuống, đáp lời anh

- "Không có ai làm khó em hết, ông xã em còn ở đây, liệu ai có gan lớn đến thế."

Hai tiếng "ông xã" nghe thật vừa tai, Lăng Dĩ Khâm cong môi cười hài lòng, anh vươn tay捏 lấy cái mũi của cô, sùng nịnh nói

- "Cái đồ yêu tinh nhà em, miệng nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ anh."

- "Đều là anh tự nguyện để em dụ dỗ còn gì."

Câu nói của Tô Nhựt làm Lăng Dĩ Khâm bật cười thành tiếng, anh nắm chặt lấy tay của Tô Nhựt, ôm cô vào lòng

- "Tô Nhựt, hứa với em, chúng ta bên nhau đời đời kiếp kiếp."

Trong căn phòng bệnh, một màn lãng mạn khiến người ta không khỏi ngưỡng mộ, đôi tiên đồng ngọc nữ quả là xứng đôi vừa lứa, tình yêu cũng khiến người khác ghen tị. Chỉ tiếc là, không biết hạnh phúc này sẽ được bao lâu vì trước họ có biết bao nhiêu sóng gió.

Hết Hồi I - chương 23.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhà Cũ Của Lăng Gia

Hôm nay đã là ngày xuất viện của Lăng Dĩ Khâm, sức khỏe của anh đã hồi phục rất nhiều, vết thương cũng không còn đáng lo ngại, hơn nữa tin tức báo chí đã hạ xuống, không rầm rộ chỉ còn vài người bàn tán nhưng ít nhiều cũng chỉ trích Tô Nhựt là "hồng nhan họa thủy."

Từ sáng sớm, Lăng Phu Nhân đã đến phòng bệnh của con trai cho người thu dọn quần áo. Thật ra từ tối qua cả ba đã quyết định việc thu dọn sẽ giao cho Tô Nhựt nên hành động hôm nay của bà khiến Lăng Dĩ Khâm và cô ngạc nhiên không ít. Hơn nữa bà còn yêu cầu phải trở về nhà cũ của Lăng Gia để sinh sống.

- "Mẹ, nhà cũ của Lăng Gia rất xa trụ sở chính của Lăng Thị, còn cả công ti của Nhựt Nhựt, chỉ bằng con và cô ấy sẽ ở căn hộ của con, cuối tuần sẽ trở về nhà? Mẹ thấy sao?"

Lời nói của Lăng Dĩ Khâm nghe rất có lý nhưng không tài nào thuyết phục nổi bà. Thái độ của bà rất kiên quyết, giọng nói cũng đanh lại

- "Nếu thấy xa trụ sở chính thì con hãy đi làm từ sớm hơn, còn công việc của Tô Nhựt thì hãy nghỉ đi, con dâu nhà Lăng Gia bây giờ chỉ hợp để sinh con đẻ cái thôi. Hơn nữa, bây giờ lời bàn tán rất nhiều, để hai đứa ở ngoài không phải lựa chọn tốt."

Tô Nhựt nghe xong thì sợ xanh mặt, cô cắn cắn môi, quay sang nhìn Lăng Dĩ Khâm cầu cứu. Cô thích sống với cuộc sống hiện đại, có công việc riêng, tiền bạc riêng, ít nhất không phải quá dựa dẫm vào đàn ông.

- " Mẹ..."

Lăng Dĩ Khâm chưa kịp nói thêm lời nào, Lăng Phu Nhân đã không kiên nhẫn đánh gãy lời anh

- " Đừng nói nhiều, bây giờ lập tức trở về."

...

Đi từ bệnh viện đến nhà cũ của Lăng Gia rất xa vì nó nằm ở ngoại thành, đi xe hơi phải mất đến hơn 3 tiếng.

Nhà cũ của Lăng Gia là biệt thự trên núi, rất to và rộng, lấy tên là Thiên Sơn. Xung quanh biệt thự không nhiều nhà dân nên rất yên tĩnh, vắng vẻ, tách biệt với đô thị sầm uất ồn ào đến độ cô độc.

Khuôn viên biệt thự rất rộng, giống như một thảo nguyên xanh rộng lớn không nhìn thấy điểm dừng, khắp nơi đều là các loại cây quý hiếm, từ cổng biệt thự đi đến toà nhà phải đi bằng xe cộ mất gần 5 phút. Biệt thự có bể bơi ngoài trời, sân tennis. Khu nhà ở chia thành hai toà: toà chính và toà phụ.

Chiếc xe dừng trước cửa toà nhà chính, Lăng Phu Nhân và Lăng Dĩ Khâm lần lượt bước ra, sau cùng mới là Tô Nhược. Cô nhìn thấy một người đứng ở cửa chính, xưng là Lâm Quân Gia, thái độ rất cung kính nhưng từ đôi mắt giọng nói ông ấy đối với cô không có thiện cảm. Tô Nhược khó khăn cười đáp lại, cô theo Lăng Dĩ Khâm đi vào sảnh.

Có lẽ vẻ đẹp bên ngoài đã làm Tô Nhược kinh ngạc, sững sờ vì sự giàu có của nó thì bên trong cái độ xa hoa, xa xỉ ấy cũng không giảm bớt phần nào.

Toà nhà với thiết kế phương Tây, rộng lớn như một mê cung khổng lồ, đẹp đẽ choáng ngợp như toà lâu đài dành cho hoàng tộc. Cô cảm thấy được giá thể của Lăng Gia không phải nhỏ bé mà thậm chí Hán Gia còn khó mà cạnh tranh nhưng cô không hiểu vì lý do gì Lăng Gia lại nhún nhường cho Hán Gia trong những ngày ồn ào vừa rồi.

Những người làm vẫn tiếp tục công việc của mình, nhìn thấy Lăng Phu Nhân và Lăng Dĩ Khâm thì chào hỏi nhưng tuyệt nhiên không để Tô Nhược vào trong mắt. Điều này làm cho Tô Nhược vừa ngỡ ngàng vừa tủi thân, căn bản hoàn cảnh này không giống với trong phim cô xem là họ phải xếp thành hai hàng, cung kính tôn trọng cô là Lăng Thiếu Phu Nhân, đường đường chính chính làm vợ Lăng Dĩ Khâm.

Cả ba người không về phòng nghỉ trước mà lập tức tới thẳng phòng ngủ chính ở trên lầu ba. Ở trên lầu ba tuy rộng nhưng chỉ có hai phòng, một phòng ngủ và một phòng đọc sách. Tuy nhiên, căn phòng ngủ chiếm diện tích rất rộng, phải bằng hai căn hộ của Lăng Dĩ Khâm cộng lại.

Khi Tô Nhược theo hai người tiến vào trong phòng thì cô mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ ngậm nga của người phụ nữ và tiếng hít thở ồ ồ của người đàn ông. Tiếng ra vào va chạm vang lên từng đợt không hề suy giảm. Cô vừa run rẩy, vừa lo sợ nhưng nhìn Lăng Phu Nhân hay Lăng Dĩ Khâm đều rất bình thản giống như chuyện này quá đối bình thường, luôn xảy ra với họ.

Chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nên Tô Nhược không hề biết mình đã đến nơi từ lúc nào, chỉ khi tiếng chửi mắng gầm lên cô mới giật mình, ngược mắt lên nhìn.

Đập vào mắt cô là một người đàn ông đã ngoài 50 tuổi và người phụ nữ đáng tuổi cô quần lấy nhau trên chiếc giường, dấu tích hoan ái hiện khắp cả người cô ta nhưng cô ta không có nổi một nét xấu hổ, ngại ngùng.

- " Thừa ba, đây là vợ của con Tô Nhược. Sau này con và cô ấy đều ở đây, xin ba hãy chiều cô."

Tô Nhược vì lời nói của Lăng Dĩ Khâm mà hoảng hốt, nếu người đàn ông này là ba của anh thì chẳng phải ông ấy đang ngoại tình sao? mà còn ngay trước mắt vợ và con trai nữa!

- " Không còn gì nữa thì rút ra ngoài! Mà tôi đã dặn bà bao nhiêu lần rồi, lúc tôi đang hoan ái đừng có tiến vào!"

Tiếng gầm thét của ông ấy rất to, khuôn mặt cũng thiếu kiên nhẫn nhưng Lăng Phu Nhân cũng không đáp lại, chỉ máy móc gạt đầu rồi bỏ ra ngoài trước, sau đó Lăng Dĩ Khâm mới đưa cô ra ngoài.

Hai người dẫn bà về phòng nghỉ trước rồi mới trở về phòng của mình. Phòng ngủ của cô và anh là phòng trước kia của anh, chỉ là bây giờ sửa sang lại cho giống phòng của hai người. Thiết kế bên trong cũng rất xa hoa, đúng chất với sự giàu có.

Tô Nhược nằm trên giường, đôi mắt mệt mỏi muốn nhắm chặt, cô rầu rĩ nói

- " Dĩ Khâm, đi một vòng nhà anh em đã thấy mệt muốn chết."

Lăng Dĩ Khâm mặc áo choàng từ phòng tắm đi ra, nhìn cô gái nhỏ nằm trên giường lâu bầu than vãn liền thấy buồn cười. Anh tiến gần về phía cô, hạ người xuống, đưa mặt gần sát mặt cô, những giọt nước trên tóc cũng vì thế rơi xuống người Tô Nhược, anh dụ hoặc lên tiếng, một bàn tay vẽ theo đường nét khuôn mặt cô

- " Mới như vậy đã cảm thấy mệt mỏi, thử nói xem tối nay cùng anh triền miên thì còn cảm thấy như thế nào?"

Tô Nhược đứng trước sự dụ dỗ như thế làm sao không đỏ mặt được, cô yếu ớt đặt tay lên ngực anh cố sức mà đẩy ra, đầu cũng quay đi bên kia, khó khăn xua đuổi Lăng Dĩ Khâm

- "Tha cho em đi... Hôm nay, rất mệt đấy, chỉ muốn đi ngủ thôi."

Tô Nhựt vừa dứt lời, Lăng Dĩ Khâm liền cúi xuống hôn lên chóp mũi của cô, sau đó mặc kệ mái tóc còn ướt mà nằm xuống giường ôm lấy cô vào lòng

- "Được, cả hai chúng ta cùng đi ngủ. Lát nữa dậy ăn tối còn phải mệt mỏi hơn."

Hết Chương 24

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Quy tắc ngầm

Khi Tô Nhựt tỉnh dậy là lúc chấp tối cũng là khi cô nằm trong vòng tay của Lăng Dĩ Khâm. Vòng tay anh mạnh mẽ ôm ngang eo nhỏ của cô với tư thế hoàn toàn chiếm hữu, như một con thú trông giữ con mồi của mình vậy.

Tô Nhựt cười cười trước hành động của Lăng Dĩ Khâm, cô cúi người xuống hôn lên đôi mắt của anh, mắt của Lăng Dĩ Khâm là điểm thu hút cô nhất trên cơ thể anh. Bởi, đôi mắt ấy dường như chỉ chiếm trọn hình bóng của cô vậy, chỉ duy nhất là của cô và dành cho cô.

Ngắm nhìn ngũ quan của Lăng Dĩ Khâm càng khiến Tô Nhựt thêm mê đắm, ngón tay mảnh mai của cô như có như không vẽ theo từng góc cạnh khuôn mặt anh vô cùng uyển chuyển, nhìn lại giống như quyến rũ mời gọi. Khi ngón tay cô dừng ở đôi môi mỏng của Lăng Dĩ Khâm thì anh chợt mở mắt, chớp lấy cổ tay cô rồi ngồi dậy, vừa nhanh nhẹn lại vừa dứt khoát, đập thẳng đôi môi đỏ hồng kia của Tô Nhựt mà hôn, vô cùng kịch liệt.

Phải đến khi Tô Nhựt gần như hít thở không thông, Lăng Dĩ Khâm mới lưu luyến buông tha cho cô, để cô mệt mỏi dựa vào lồng ngực vững chắc của mình.

- "Giờ đã biết hậu quả khi trêu chọc anh chưa?"

Tô Nhựt vẫn còn khó khăn thở nên vô cùng bất mãn, cô nhăn mày không trả lời, gương mặt rõ ràng hiện lên sự giận dữ.

Trước hành động của Tô Nhựt chỉ khiến Lăng Dĩ Khâm thấy cô vô cùng đáng yêu và ngốc nghếch, anh ôm cô đứng dậy bế cô vào phòng tắm để rửa mặt cho Tô Nhựt, không những vậy còn nhân tiện hôn thêm mấy cái vào cái cổ trắng ngần của cô.

...

Chỉ còn vài phút là đến giờ cơm tối nhưng Tô Nhựt vẫn nũng nịu không chịu cùng Lăng Dĩ Khâm ra ngoài còn thúc giục anh mau nghĩ cách cho cô ở lại phòng, lí do đơn giản nhất là bởi vì những dấu hôn ái muội màu hồng còn đậm rõ trên chiếc cổ của cô, mà kiệt tác là do ai? Chắc chắn là do giám đốc Lăng của chúng ta rồi.

Nhưng Lăng Dĩ Khâm không hề tỏ thái độ hay hành động giúp đỡ cô, chỉ đứng đút tay túi quần nhìn cô mà cười ha hả khiến cho Tô Nhựt tức giận vô cùng

- "Anh còn cười được nữa sao? Với mấy cái vết này làm sao em dám gặp mặt mọi người?"

- "Yên tâm đi bà xã của anh, em là dâu trưởng, ai dám cười em được chứ?"

- "Dâu trưởng? em tưởng anh là con một."

Với câu nói của Tô Nhựt đã nhanh chóng làm hai mắt của Lăng Dĩ Khâm xuất hiện nét u ám dày đặc. Anh mím môi không nói gì, thu lại về cột nhà lúc trước của mình, cứ thế lôi kéo cô đi xuống phòng ăn. Mà với thái độ bây giờ của Lăng Dĩ Khâm, Tô Nhựt cũng chẳng dám cãi bướng lại câu nào, cứ thế ngoan ngoãn đi theo anh, chỉ là xuyên suốt dọc đường đi cô luôn cảm thấy một bầu không khí ngọt ngào bao trùm lên cả dinh thự này.

Khi cả hai người bước đến phòng ăn thì điều khiến Tô Nhựt ngạc nhiên vô cùng đó chính là phòng ăn chứa những 7 người cả già cả trẻ mà những người này vốn không có gặp mặt từ sáng, cô cũng không thấy có bất kì người hầu hay quản gia nào thông báo có khách đến, vậy ắt hẳn là họ đã ở trong dinh thự, nhưng là họ ở đâu?

Khi cô còn đang miên man suy nghĩ thì Lăng Dĩ Khâm đã dẫn cô đến trước mặt bố Lăng - Lăng Hoại.

Đối diện với ông làm Tô Nhựt thêm run sợ, có lẽ vì hình ảnh lúc trưa vẫn chưa thể tan biến trong đầu óc của Tô Nhựt. Cô theo bản năng cắn cắn môi, tay bầu vịu vào vạt áo của mình.

- "Thưa bố, chúng con xin lỗi vì đã đến muộn."

Lăng Dĩ Khâm đều đều lên tiếng, câu nói của anh rõ ràng là rất lễ phép nhưng giọng điệu lại mang phần khinh khinh.

Lăng Dĩ Khâm và Tô Nhượng ngồi xuống chỗ của mình, đối diện với hai người phụ nữ lạ mặt, vẻ mặt của hai người họ vô cùng thản nhiên. Bữa cơm diễn ra trong không khí quý dị. Mỗi người mang một tâm trạng riêng, không ai làm phiền ai, cũng không ai đủ can đảm phá vỡ sự tĩnh lặng này. Bởi, có lẽ ai cũng biết ngay từ khi bước vào Lăng Gia, họ đều phải học theo một quy tắc ngầm, quy tắc để đấu tranh và sống sót

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Em chồng

Theo quy tắc luật lệ nhà họ Lăng thì sau bữa cơm tối, tất cả người nhà đều phải ngồi nói chuyện và uống nước ở phòng khách để thêm gần gũi và hiểu nhau hơn. Nhưng, cho đến đời Lăng Hoài thì gần như việc ngồi uống nước cùng nhau ở phòng khách lại giống một trận chiến quy mô nhỏ giữa người thân trong Lăng Gia hơn. Tất cả mọi người đều mang theo đôi mắt có hận ý, có giễu cợt, có khinh thường, chẳng ai coi đối phương là bạn, là máu mủ.

Tô Nhượng vẫn sợ hãi mà dính sát lấy Lăng Dĩ Khâm từ lúc bước ra khỏi phòng, cô cảm tưởng chỉ cần mình rời anh nửa bước thôi là đã gặp hiểm họa chết người rồi. Nhưng, người tính thì không bằng trời tính, cho dù Tô Nhượng có trốn thật kỹ trong cái dinh thự này, họ vẫn tìm được cách tóm lấy cái đuôi của cô để kéo cô ra ngoài.

Vì vậy, khi cô vừa thả lỏng bản thân mình một chút thì người phụ nữ lạ mặt kia liền tới bên cô, bà dịu dàng như một người mẹ mang theo ý cười ngồi xuống cạnh Tô Nhượng.

- "Nhượng Nhượng phải không? Con thật là xinh quá, đúng là dâu trưởng nhà Lăng Gia."

Tô Nhượng có phần giật mình hốt hoảng lại thêm ngại ngùng nên cô còn đang xấu hổ chưa kịp thốt lên lời cảm ơn, người phụ nữ kia lại tiếp tục

- "Da mặt con mỏng như vậy sao? Ta mới khen có một chút liền đỏ mặt. Haha, đúng là một cô gái đáng yêu."

Lần này, bà ta vừa dứt lời, Lăng Dĩ Khâm đã cường ngạnh vòng tay ôm chặt lấy eo nhỏ của Tô Nhượng, giọng nói bảy tám phần lãnh đạm vang lên

- "Được mẹ hai khen bà xã của tôi quả thật tôi rất vinh hạnh nhưng vẫn hơn là bà tránh xa vợ tôi một chút, tôi sẽ thoải mái rất nhiều."

Nhưng đối mặt với sát khí và uy hiếp của Lăng Dĩ Khâm, bà ta chẳng lấy làm sợ hãi, ý cười trên môi còn đậm hơn. Bà ta vươn tay ra vuốt lấy cái má trắng hồng của Tô Nhượng, nhưng ngón tay bà ta rất dài, khi chạm đến mặt mình Tô Nhượng liền thấy đau đến nhủu mày.

- "Tô Nhượng, ta là Phụng Ái Khoan, nhớ kỹ tên của ta, cũng nhớ kỹ ta là vợ hai của ba chồng con cũng là mẹ hai của con."

Nói sau, nụ cười của bà ta cũng tắt ngúm, vẻ hiền hậu trên mặt liền thay thế bằng vẻ gian ác tàn độc vốn có. Bà ta không ngồi lại mà liền đứng dậy đi ra khỏi biệt thự chính. Không khí quái dị kì cục này cũng vì thế mà giảm đi một nửa nhưng sự áp lực vẫn còn rất nhiều, Tô Nhượng thấy rằng một phút trong căn phòng khách này như một giờ chậm rãi trôi đi. Tivi vẫn chiếu những bản tin thời sự, mọi người xung quanh không ai nói một câu, chẳng có vẻ gì là một gia đình ấm áp. Mãi cho đến khi, từng bước chân trầm ổn tiến dần vào phòng khách, một giọng nói đầy vẻ khiêu khích vang lên khiến tất cả mọi người đều ngược nhìn

- "Gia đình họ Lăng thân mến, con đã về đến nơi rồi đây."

...

Người nói câu đó là Lăng Thái Vĩ, là em trai sinh đôi của Lăng Dĩ Khâm. Khuôn mặt hai người nói có thể nói là giống nhau như hai giọt nước duy chỉ có phong cách và khí chất là khác nhau. Nếu như Lăng Dĩ Khâm là một người toát lên vẻ đỉnh đạc và trưởng thành thì Lăng Thái Vĩ lại có vẻ "công tử bột" và thiếu chín chắn hơn. Anh ta luôn mang một vẻ ung dung, bất cần đời, lúc nào cũng nở nụ cười nửa miệng. Khi vừa nhìn thấy anh ta, Tô Nhượng có phần giật mình hoảng hốt, bởi một phần là lần đầu tiên biết điều này, phần nhiều là ánh mắt anh ta mang vẻ thù địch rất lớn.

Anh ta tiến đến chỗ mẹ Lăng, ôm lấy bà tỏ vẻ giống như một con mèo nhỏ và nịnh nọt

- "Lăng phu nhân cao quý của Lăng Gia đừng luôn nhìn con với ánh mắt trách móc như thế. Lần này con trai mẹ sẽ không đi ăn chơi phiêu bạt như vậy đâu."

Lăng phu nhân cũng chỉ biết cười trừ, đánh vào mu bàn tay của Lăng Thái Vĩ rồi lên tiếng nhắc nhở

- "Đừng giờ trò ở đây, có anh cả và chị dâu con kia kìa."

Lúc này Lăng Thái Vĩ mới đảo mắt qua chỗ Lăng Dĩ Khâm và Tô Nhượng. Dáng vẻ của Lăng Dĩ Khâm không thay đổi gì cả, anh vẫn bình tĩnh xem tivi,

tay trái thì ôm chặt lấy Tô Nhượng khiến cô ép sát vào người mình, thỉnh thoảng còn cúi xuống hôn vào chóp mũi hay mí mắt của cô khiến cô đỡ buồn ngủ. Còn Tô Nhượng thì bị Lăng Dĩ Khâm làm loạn đến nỗi không còn chú ý đến việc gì khác, chỉ biết xấu hổ và rúc sâu vào trong vòng tay anh.

Lăng Thái Vĩ nhìn một màn trước mắt mình liền nở nụ cười lạnh, anh ta đứng dậy, cứ thế rảo bước đến chỗ hai bọn họ. Khi Tô Nhượng có một bóng người đứng chắn ánh sáng thì cô mới từ từ ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt đũa giễu vạ phần của Lăng Thái Vĩ mà nói một câu

- " Bất lịch sự!"

Hết Chương

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lạnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lạc Duệ

Nhận được câu nói từ Tô Nhượng, về mặt Lăng Thái Vĩ tối sầm lại, khoe miệng anh giật giật, hai đầu lông mày cũng nhíu lại một chút. Trái lại với anh ta thì Lăng Dĩ Khâm phải cố nén cười thành tiếng, anh lấy tay xoa xoa đầu Tô Nhượng như thể đang khen thưởng cô.

Lần đầu tiên Lăng Thái Vĩ được đối xử như thế nhất thời khiến anh ta khó chịu và bực bội, anh ta không nói lấy một lời nào cả, cứ thế bỏ đi lên phòng ngủ của mình, nhưng mà hành động trẻ con này còn khiến vợ chồng Dĩ Khâm buồn cười hơn. Lăng Dĩ Khâm cúi mặt xuống, hôn lên môi Tô Nhượng một cái, nói nhỏ

- " Thương cho cái miệng của em biết nói lời vàng ngọc."

Sau đó còn ngang nhiên bế cô lên trước mặt bố mẹ Lăng, rảo bước đi lên phòng.

...

Vào buổi sáng đầu tiên tỉnh giấc ở Lăng Gia, Tô Nhượng nhận ra rằng mình là người thức dậy muộn nhất. Thật ra không phải cô ngủ đến giữa trưa hay quá trưa, mà khi cô bước xuống phòng ăn là 8 giờ nhưng quản gia đã thông báo hôm nay tất cả mọi người đều có việc riêng phải ra ngoài từ sáng sớm khiến cô rất đổi kinh ngạc.

Thế nhưng, cái việc ở nhà một mình này không hề làm cho cô thoải mái một chút nào, đương nhiên không phải là lần đầu được sống trong sự xa hoa mà bởi rõ ràng cô cảm thấy tất cả người giúp việc và quản gia đều theo dõi từng động tĩnh của cô, cô nói chuyện điện thoại với ai, cô đọc quyển sách gì, đều phải nói qua với họ một lần. Điều này làm cho cô mơ hồ cảm nhận đây là một thử thách lớn mà nhà họ Lăng đặt gia, cũng có thể để xem tính cách cô ra sao, có thể để xem cô có phù hợp với phong thái một thiếu phu nhân nhà Lăng hay không.

Đúng là làm dâu nhà giàu vẫn chả có gì sung sướng, nếu là lúc trước cưới Hàn Duệ chịu đựng sự ghê lạnh từ anh thì bây giờ chịu sự ghê lạnh, bó buộc từ gia đình nhà Lăng. Đôi lúc cô tự hỏi, mình muốn nhanh chóng tiến vào một cuộc hôn nhân để làm gì?

Đến trưa, mẹ Lăng trở về, thật ra từ lúc tiếp xúc với mẹ chồng cũng đã lâu nhưng chưa bao giờ cô được biết tên bà. Lăng Dĩ Khâm và bà chưa bao giờ nói tên với cô, họ chỉ bảo cô gọi là mẹ Lăng hoặc phu nhân, vậy nên đôi lúc cô cũng rất tò mò với người mẹ chồng này.

Trong phòng ăn xa hoa rộng lớn này, chỉ duy có hai người phụ nữ dùng bữa thế nhưng thức ăn được bày vẽ không thể kể hết. Tô Nhượng và bà Lăng ngồi đối diện với nhau, không ai nói một lời, làm cho phòng ăn thoáng chốc có sự ngột ngạt khó thở. Mãi đến khi, Tô Nhượng lấy hết can đảm, đặt đũa xuống, hỏi thẳng với bà

- " Mẹ, con có thể biết tên mẹ, được không? Dù sao, cũng là mẹ chồng của con, con không thể không biết được."

Lời nói này của cô có tác động đến bà không ít. Bà cũng đặt đũa xuống, nheo mắt lại nhìn thẳng vào Tô Nhượng, áp khí bà dần áp bức cô, bà lạnh giọng hỏi

- " Con rất muốn biết? Để làm gì?"

Câu trả lời và ánh mắt của bà khiến Tô Nhượng giật mình không ít, cô cắn cắn môi, yếu ớt gật đầu chắc chắn. Mà lúc này, bà cũng thu lại toàn bộ sự lạnh lùng, lại ôn hoà nói

- " Được thôi, điều này cũng không có gì phải giấu giếm, tên ta là Lạc Duệ."

- " Vâng ạ."

Cô chỉ biết trả lời ngắn gọn rồi vội vàng ăn, tự dưng cảm thấy xấu hổ và ngu ngốc vì câu hỏi của mình. Thế nhưng vì cô luôn cúi đầu mà ăn vội vã nên không hề nhìn thấy Lạc Duệ ở đối diện với đôi mắt lạnh lùng mà khoe miệng nhếch lên cười đầy độc ác.

Chương 28: Nguyễn hà my

Thật ra, với việc mẹ chồng chỉ quay về ăn một bữa cơm trưa với mình rồi lại rời đi khiến Tô Nhược ít nhiều có phần cảm thấy điều gì đó đáng nghi ở đây, nhưng cô cũng chỉ dám suy nghĩ như vậy. Cô cầm chiếc điện thoại trong tay, vân vân suy nghĩ không biết có nên gọi cho Lăng Dĩ Khâm hay không, thì bỗng điện thoại đổ chuông.

Thế nhưng, trái ngược với vẻ vui mừng phấn khởi của mình thì hai chữ "Hàn Duật" trên màn hình như gáo nước lạnh dội vào người cô khiến Tô Nhược cứng đờ ra, gương mặt cũng ửng gao. Kể từ lần anh bắn Lăng Dĩ Khâm bị thương đến nay anh mới tìm đến cô. Tô Nhược không rõ cảm xúc của mình là gì, tim của cô bỗng chốc đập nhanh hơn, thế nhưng cô biết đây là sự sợ hãi chứ không phải hồi hộp gì cho cam.

Cô khó xử ấn nút nghe rồi áp lên tai, giọng nói Hàn Duật đầu bên kia vang lên đều đều trầm bổng như tiếng đàn du dương

- "Tiểu tử tông của tôi, em đang làm gì vậy?"

Câu hỏi của Hàn Duật làm Tô Nhược nổi hết cả da cóc, tóc gáy thì dựng người. Cô hơi chau mày, cũng trả lời lại đầy khiêu khích

- "Haiz, làm phu nhân của Lăng Gia vốn là nhân rồi nên tôi chỉ biết đợi chờ chồng tôi về ăn cơm."

Rõ ràng câu trả lời này làm đầu dây bên kia tức giận đến nghiêng răng ken két. Anh im lặng như thế đủ để Tô Nhược tưởng tượng ra khuôn mặt anh đang sa sầm như thế nào

- "Nếu là nhân rồi như vậy, đến gặp tôi một lát được không?"

Bỗng nhiên, Hàn Duật đưa ra một đề nghị. Từ lần bị bắt gặp trên đũa trong xe, trong phòng cô dâu, cô đã luôn cảnh giác đề phòng anh. Tô Nhược khó xử, cần mỗi không biết nên đưa ra lời từ chối ra sao thì Hàn Duật như có vẻ hiểu được sự lo lắng của cô, anh lãnh đạm nói thêm

- "Ở quán cafe ở quảng trường, là nơi đông người nên tôi tuyệt đối sẽ không làm gì em."

Tô Nhược vẫn chưa đáp lại, cô cứ im lặng suy nghĩ như thế cho đến lúc Hàn Duật định tắt máy thì Tô Nhược mới yếu ớt thốt ra một chữ "Được."

....

Khi Tô Nhược đến nơi thì đã thấy Hàn Duật ngồi ở vị trí sát cửa sổ, có lẽ anh đã chờ cô từ rất lâu vì cốc cafe của anh đã voi đi khá nhiều, chiếc gạt tàn cũng đã có 2 điếu thuốc, khuôn mặt anh thoáng hiện lên vẻ mất kiên nhẫn, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Trước một cảnh tượng như vậy, ít nhiều cũng khiến Tô Nhược khó xử, đầu sau cũng là vợ chồng dù có hữu danh vô thực, đầu sao cũng là người đàn ông cô từng yêu thương cuồng nhiệt giờ bị thời gian làm thay đổi từng chút khiến cô có phần ngập ngừng. Tô Nhược theo thói quen cắn môi, từng bước tiến về phía nơi anh ngồi.

Hàn Duật tuy mặt hướng ra phía ngoài ngắm nhìn quang cảnh nhưng khi Tô Nhược dừng lại ở chỗ này, anh cũng đã phát giác ra. Hàn Duật không quay đầu lại nhìn cô, chỉ dập tắt điếu thuốc rồi nói

- "Ngồi xuống đi."

Tô Nhược cũng không phản đối gì cả, từ từ ngồi xuống đối diện anh. Mặc dù cô chỉ nhìn thấy góc nghiêng của Hàn Duật nhưng khuôn mặt của anh vẫn toát ra vẻ cuốn hút nghiêm nghị như trước, chỉ khác là nó không khiến trái tim cô đập loạn, không khiến cô tự giác mà đỏ bừng mặt. Nghĩ đến những chuyện mà đã trải qua trong quá khứ đến giờ nhìn lại chỉ để hoài niệm khiến cô cảm thấy thoải mái hơn, cô tự nhiên bắt chuyện với anh

- "Hẹn em ra đây có chuyện gì không?"

Đối với sự nhiệt tình của Tô Nhược cũng là nằm ngoài dự đoán của anh, tuy thế nhưng Hàn Duật cũng chỉ nhàn nhạt nói

- "Tôi muốn ôn lại chuyện cũ với em thôi."

- "Em với anh thì có điều gì để bàn lại cơ chứ? Nhưng nếu anh muốn nghe suốt quãng thời gian em gian xảo ép buộc anh ra sao, em cũng sẵn lòng kể lại."

Tô Nhực bắt chước cách nói chuyện của Lăng Dĩ Khâm mà tính nghịch nhún mảy một cái, xong đó liền tự dưng bật cười. Tiếng cười vui vẻ của cô làm cho tâm tình Hàn Duật cũng thoải mái lây, anh nhếch môi cười đáp lại

- "Tôi cũng nắm rõ kế hoạch của em mà Tô Nhực. Chỉ là đôi lúc tôi thắc mắc, khoảng thời gian ấy sao em lại có thể yêu đến mù quáng như thế?"

Hàn Duật vừa dứt lời thì nụ cười của Tô Nhực cũng dần thu lại, đôi mắt cô nhìn thẳng về anh, sau đó liền thờ dài, cô cầm cốc cafe của anh uống lấy một ngụm rồi mới bắt đầu nói

- "2 năm chung sống dưới cái danh Hàn thiếu phu nhân em cũng chẳng vui về gì cho cam, nhưng ít nhất em cũng tự an ủi bản thân mình rằng em có một danh phận bên cạnh anh, đổi lại cho em suốt 1 năm yêu thầm anh không thể buông bỏ. Thật ra cuộc đời em chỉ có từ thích Lăng Dĩ Khâm như ngưỡng mộ một thần tượng rồi yêu anh cuồng nhiệt trở thành vợ anh rồi sau này lại trở lại điểm xuất phát, dây dưa với Lăng Dĩ Khâm. Tất cả những điều này đều nằm ngoài dự đoán của em. Chỉ là em yêu, em sẽ yêu hết lòng, em yêu thì em sẽ yêu đến bao giờ em không còn sức lực để đứng dậy mà đuổi theo hai người. Đến tận ngày hôm nay, có thể buông bỏ được tình yêu với anh, đã là rút cạn sức lực của em rồi."

....

Cả hai người cùng bước ra khỏi quán cafe, vì lời nói của Tô Nhực nên tâm tình của hai người cũng đã không còn nặng nề hay khó xử

- "Để anh đưa em về đi, dù sao ở đây đứng bắt xe cũng sẽ nặng muốn chết."

Nếu như là chưa gã vào nhà họ Lăng thì với lời đề nghị này của Hàn Duật, cô sẽ đồng ý. Chỉ khác là nhà họ Lăng sẽ để ý chuyện này và cô cũng không muốn để Lăng Dĩ Khâm phải phiền muộn. Thế nhưng, Hàn Duật đã nhìn thấy sự do dự của cô, anh liền hạ giọng nói

- "Nếu em thật sự coi anh là người cũ thì để anh đưa em về đi, anh cũng không làm gì em cả."

Trước sự nghiêm nghị của Hàn Duật, Tô Nhực chỉ biết cắn môi mà gật đầu.

Trên khuôn mặt nghiêm túc lái xe của Hàn Duật bắt đầu hiện lên vẻ khó chịu, anh bực bội trách móc

- "Tại sao nhà chồng em lại ở xa như thế, đi tốn chết tiền xăng của anh."

Tô Nhực không thèm đáp lại, chỉ cúi mặt lầm bầm vài tiếng

- "Ai mượn anh đeo về cơ chứ, bây giờ bắt đầu kê ca lăm điều."

Như cảm thấy Tô Nhực đang nói xấu mình, Hàn Duật liền quay đầu về phía cô mà trừng một cái, đến khi quay đầu nhìn thẳng thì thấy một chiếc xe tải đi ngược chiều với mình, cứ cố muốn lao vào anh để giết chết. Chiếc xe lao như một mũi tên, đèn sáng chiếu rọi vào khuôn mặt anh, anh chỉ kịp biết phanh gấp xe lại, mở khoá xe rồi đẩy Tô Nhực ra khỏi oto.

Hết Chương 28

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc: Tổng Tài Lãnh Khốc Cầu Xin Buông Tha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.